

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. Όδος Πατησίων αριθ. 5.

Αι συνδρομαί αποστέλλονται απ' ευθείας εις Αθήνας δια γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσού κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, μετά εικόνας, (συνέχεια), μυθιστ. ERNEST DUBREUIL, μετάφρ. Σ. Τ. — Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ υπό Φρειδερίκου Σουλιέ, (τέλος). — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμα, (συνέχ.), μετάφρ. Δηλ. — ΟΙ ΔΥΟ ΠΟΙΗΤΑΙ, μετάφρασις Δεσποίνης Α. Αγγερέτου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προκληρωτικά :

Εν Αθήναις φρ. 8 ταίς επαρχίαις 8,50
έν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ERNEST DUBREUIL

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ὁ ἄρχων Δὲ Ζιάκ οὐδέποτε, ἢ μᾶλλον σπκνίως ἐπεικέπτετο τὸ ἀρχαῖον τοῦτο φρούριόν του· πρὸ πάντων δὲ ἡ σύζυγός του προὔτιμα πάντοτε τοὺς Παρισίους, ἔνθα, κατὰ τοὺς χρονογράφους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, διῆγεν ἡδονικώτατον καὶ πλήρη ἀπολαύσεων βίον.

Φθάσας εἰς τὸ μέγαρον αὐτοῦ, ὁ Ζιάκ ἀνεπύθη ἐπὶ δύο καὶ ἐπέκεινα ὥρας.

Ἐγεθθεὶς δ' ἐκαλλωπίσθη καὶ ἤρξατο ἀναλογιζόμενος τὴν ὠραίαν αἰχμαλωτόν του, ὅτε ἤκουσεν ἀπομεμακρυσμένον ἤχον σάλπιγγος.

Εἰς τὸν ἤχον τοῦτον δὲν ἔδωκεν οὐδεμίαν προσοχήν.

Δεύτερος ὁμῶς ἤχος πλησιέστερος καὶ ἰσχυρότερος ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ τεινῇ τὰ ὄτα προσεκτικῶς.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ θαλαμηπόλος τοῦ Ἀμερικού ἐνεφκνίσθη εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου του.

— Ἀμερικε! . . . ἀνέκραξεν ἀγρίως ὁ Ζιάκ, τί ἤχος εἶνε αὐτός; Πῶς, ἐναντίον τῶν διαταγῶν μου, ἐπιτρέπουσι . . .

— Κύριε, διέκοψεν αὐτὸν ὁ Ἀμερικός, ὁ ἄρχων Γραβίλλης, ὁ ὁποῖος εἶνε κάτω, μοι εἶπεν ὅτι θὰ μοῦ κόψῃ τὰ αὐτιά ἂν δὲν ἔλθω νὰ σας εἰδοποιήσω περὶ τῆς ἀφιξέως του.

Ὁ Ζιάκ ἀνεκάγχασεν.

— Καλά, σὲ συγχωρῶ . . . Εἰπέ εἰς τὸν ἀρχοντα Γραβίλλης ὅτι τὸν περιμένα.

Ὁ θαλαμηπόλος, ὑποκλινάς, ἀνεχώρησε καὶ μετὰ τινα στιγμήν ὁ ἄρχων Γραβίλλης εὕρισκετο πλησίον τοῦ Ζιάκ.

Οἱ δύο φίλοι, μετὰ τὰς συνήθεις φιλοφροσύνας, ἐκάθησαν πλησίον ἀλλήλων.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Ζιάκ, τί νέα ἔχομεν, πῶς εἰς αὐτὰ τὰ μέρη;

— Ἡ βασίλισσα εἶνε εἰς Τουραίνην.

— Μπᾶ!

— Ἦλθε σήμερον τὴν πρωίαν.

— Ἀληθῶς; καὶ πῶς ἔχει ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης;

— Εἶνε ὀλίγον λυπημένη.

— Ἄ! δὲν εἶνε τίποτε . . . Ἄμα ἰδῆ ἐμέ, ἀμέσως θὰ χαρῆ . . .

— Διαβόλε! δὲν τὸ ἤξευρα . . . Καὶ δὲν εἰμπορεῖς νὰ μου εἰπῆς τὴν αἰτίαν;

— Ἄ! αὐτὸ εἶνε μυστικόν, τὸ ὅποιον ἀνῆκει μόνον εἰς ἐμέ καὶ εἰς τὴν βασιλίσσαν, ἀπήντησεν ὑπερηφάνως ὁ Ζιάκ. Οὐχ ἤττον θὰ σου εἰπῶ τὸ ἡμισυ τοῦ μυστικοῦ τούτου . . .

— Ὅπως θέλεις. Σὲ εἰδοποιῶ ὁμῶς ὅτι ἡ Ἰσαβέλλα ἐπιθυμεῖ νὰ σε ἰδῆ καὶ πιθανόν νὰ σε θέλῃ δι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, διότι μ' ἔστειλε νὰ σε παρακαλέσω νὰ ἔλθῃς τὸ ταχύτερον πρὸς ἐντάμωσίν της.

— Κκαλά . . . θὰ ὑπάγω αὖριον.

— Αὖριον; καὶ διατί;

— Διότι δὲν ἐδείπνησα ἀκόμη . . . οὔτε σύ . . . Ἄλλως τε εἶμαι πολὺ κουρασμένος καὶ ἔχω ἀνάγκην ἀναπαύσεως. Κάθησε νὰ δειπνήσωμεν.

— Ἔστω.

— Ἀλήθεια! ἔμαθες τί γίνεται ὁ δυστυχῆς Βοαβουρδόνης;

— Φεῦ! θὰ τον ἐπκνίδωμεν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, φίλε μου.

Ὁ Ζιάκ ὠχρίασεν.

— Πῶς τοῦτο;

— Γνωρίζεις ὅτι πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μας συνελήφθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βιγκέννης δυνάμει διαταγῆς τοῦ βασιλέως, τοῦ ὁποίου ἡ ὑγεία ἐβελτιώθη πρὸς στιγμήν κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν . . .

— Ναί, εἶπεν ὁ Ζιάκ ὑψώσας τοὺς ὠμους.

— Λοιπόν, συλληφθεὶς, μετεφέρθη εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Φρουρίου. Κατόπιν τὸν εἰσήγαγον εἰς δίκην· μετὰ δὲ τοῦτο τὸν ἔραψαν ἐντὸς σάκκου καὶ τὸν ἔρριψαν εἰς τὸν Σηκουάνα.

Ὁ Ζιάκ ἐποίησατο τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

— Ὁ Θεὸς νὰ ἔχῃ τὴν ψυχὴν σου! εἶπε χαμηλοφώνως.

— Ἀμήν! ἀπήντησεν ὁ Γραβίλλης.

Καὶ οἱ δύο νέοι μετέβησαν εἰς τὸ ἐστιατόριον, ἔνθα ἦτο παρατεθειμένον πολυτελέστατον δεῖπνον μετὰ τῶν ἐκλεκτοτέρων οἴνων τῆς Τουραίνης.

Λ'

Ὅπου προσφέρεται τις διὰ νέου ὄλως τρόπου νὰ ἐξηγήσῃ τὰ ὄνειρα.

Τῆ ἐπκύριον, ἥτις ἦτο μετὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀποτυχίας τῆς ἐπαναστάσεως τῶν βουργονδιανῶν, ὁ Τανεγὺ Δουσατέλλος καὶ ὁ Ἰουβενάλης Δουρσέν, ἐπωφελθέντες τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ὁ βασιλεὺς ἀνέκτησε προσωρινῶς τὸ λογικόν του, ἀνεκοίνωσαν αὐτῷ τὰ αἰτία τῆς ἐξορίας τῆς Ἰσαβέλλας.

Ὁ ἀτυχῆς βασιλεὺς ἐπεδοκίμασε πληρέστατα τοῦτο, νομίσας ὅτι ἀπηλλάσσετο τοῦ ἐφιάλτου τούτου, ὃν ἐθεώρει ὡς τὸν αἴτιον τῶν βασάνων του.

Ἐπομένως ὁ τε ἀρχικαγκελάριος καὶ ὁ τοποτηρητῆς ἐξέδωκαν αὐθημερὸν τὰς ἀναγκαίας διὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς βασιλίσσης διαταγὰς καὶ, πρὸς περισσοτέραν ἀσφάλειαν αὐτῶν, οὐδὲ πρὸς στιγμήν ἀπεμακρύνθησαν τοῦ Λούβρου.

Ὅθεν ἡ βασίλισσα, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῆς δουκίσσης τῆς Βάρης καὶ τοῦ ἀστρολόγου τῆς Ἀπιάνης, ἐγκατέλειψε τοὺς Παρισίους ὑπὸ συνοδίαν στρατιωτῶν, ἐντεταλμένων νὰ ἐμποδίσωσι πᾶσαν τυχὸν ἀπόπειραν δραπετεύσεως.

Εἰς ἐλθούσα εἰς Τουραίνην, διητυθῆθη κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν μονὴν τῶν Μαρμουτιέρων, εἰς ἣν ἐμελλε νὰ κατοικήσῃ καὶ τῆς ὁποίας ὁ ἡγούμενος ὑπεδέξατο αὐτὴν φιλοφρόνως.

Ἡ βασίλισσα ἐκλείσθη πάραυτα εἰς τὰ δωματῖά της, ὅπως ἐπ' ὀλίγον ἀναπαυθῆ, ἀφοῦ πρῶτον ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἰδῇ τὸν ἀδελφὸν Θεόδημον, ἀμα ὡς οὗτος ἤθελεν ἐπανέλθει εἰς τὴν μονὴν.

Ὁ Μαλκράφτ, μόλις ἐπανῆλθεν, εἰδοποιήθη ἀμέσως περὶ τούτου καὶ μειδίαμα χαρωπὸν ἐπεράνη ἐπὶ τῶν χειλέων του.

Πρῶτον πρόσωπον, τὸ ὅποιον ἐν τῇ μονῇ συνήντησεν ὁ Μαλκράφτ, ἦτο ὁ Ἀπιάνης, τὸν ὅποιον εἶχεν ἰδεῖ πολλάκις εἰς τὸ Λούβρον καὶ τὸν ὅποιον δὲν ἐβράδυνε νὰ νοήσῃ ὡς ἄνθρωπον εἰς ἄκρον φιλάργυρον καὶ ψοφοδεῆ.

Πανοῦργος, δόλιος, διεστραμμένος, πονηρὸς καὶ ἀπληστος, ὁ Ἴταλὸς οὗτος τὰ παντὰ ἐθυσίαζεν ὑπὲρ τῶν χρημάτων.

Γεννηθείς ἐν Τεργέστη, ἔθρα μετῆρχετο τὸν ἀδαμαντοπόωλην, εἶχε νυμφευθῆ ὠραϊάν τινά νέαν. Ἄλλ' αἰ ὑποθέσεις του δὲν ἔβρισαν καλῶς καὶ εὐρίσκετο εἰς τὰ πρόθυρα φοβερᾶς χρεωκοπίας, ὅτε πρὸς πρόληψιν ἐντελοῦς ναυαγίου, ἐσκέφθη νὰ πωλήσῃ τὴν σύζυγόν του !!

Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν εἶχε προσορμισθῆ εἰς Τεργέστην πειρατικὸν τι πλοῖον ἐξ Ἄνατολης.

Ὁ Ἀπιάνης ἔλαβεν ὑπ' ἐνοίκιον μικράν τινα λέμβον καὶ ἐπορεύετο καθ' ἐκάστην πῆριξ τοῦ πλοίου ἐκείνου μετὰ τῆς δυστυχοῦς συζύγου του. Ὁραϊάν δὲ τινα ἡμέραν, ἀνῆλθε τὸ πλοῖον μετ' αὐτῆς, συνωμίλησε μετὰ τοῦ πλοιοάρχου, δαβοῆτου ἐξ Ἄνατολης πειρατοῦ, καί, ἐπὶ τέλους, ἐπώλησεν αὐτῷ τὴν κυρίαν Ἀπιάνην!

Χάρης δὲ εἰς τὴν ἀξιόλογον ταύτην ἐπιχείρησιν, ὁ Ἀπιάνης ἐπανελάβε τὰς ἐργασίας του καὶ μετ' οὐ πολὺ, ὅπως ἀποφύγῃ τὰς δυσφήμους διαδόσεις τῶν συμπολιτῶν του, μετηνάστευσεν εἰς Παρισίους, ἔθρα, σχετισθεὶς κατὰ τύχην μετὰ τῆς βασιλίσσης, κατῶρθωσε ν' ἀποκτήσῃ τὴν εὐνοϊάν της, ὡς ἐκ τοῦ νέου ἐπαγγέλματος του, τούτῃ μετῆρχετο τὴν ἐπιστήμην τῆς ἀστρολογίας καὶ ὠροσκοπίας, ἣν εἶχε διδάξῃ αὐτῷ, νεκνία ἔτι ὄντι, γέρων τις Σαρακηνός.

Ὁ Μαλκράφτ ἐγίνωσκε κατὰ βάθος τὸν βίον του, ὅπως ὁ περίφημος ἀστρολόγος ἐγίνωσκε τὴν εὐνοϊάν, μεθ' ἧς περιέβαλε τὸν μοναχὸν ἡ Ἰσαβέλλα. Ὡς ἐκ τούτου ἐχαίρεισεν αὐτὸν μετὰ τοῦ εὐπροσηγούρου ἅμα καὶ χυδαίου ἐκείνου μειδιάματος, ὅπερ μόνον οἱ Ἴταλοὶ γινώσκουσιν.

— Ἐ! κύριε Ἀπιάνη, εἶπεν ὁ Μαλκράφτ, ἀντιχειρετίζων αὐτόν, σὺς βλέπω πολὺ δυσηρεστημένον διὰ τὴν νέαν σὰς κατοικίαν.

— Ἄ! μὴ μοῦ λέγετε τίποτε περὶ τούτου, πανοσιώτατε, ἀπήντησεν ὁ ἀστρολόγος. Οἱ σοφοὶ ἄνδρες, ὅπως ἐγώ, διάγουσι βίον κανονικόν, τοῦ ὁποίου δυσκόλως παραιτοῦνται. . . Παραδείγματος χάριν, πῶς εἶνε δυνατόν νὰ μὴ δυσανασχετῶ, ἀφοῦ, ἐγκαταλείψας τὸ Λουβρον, ἦλθον καὶ ἐκλείσθην εἰς τὴν μονὴν ταύτην, εἰς ἔν ἐλεεινὸν κελλίον, ὅπου μόλις δύναται τις νὰ κινηθῇ;

— Μπα! . . . με τρομάζετε!

— Τί; δὲν πιστεύετε; Θέλετε νὰ ἐλθετε μετ' ἐμοῦ εἰς τὸ κελλίον μου;

— Εὐχαρίστως. . . ἐκτός δὲ τούτου εἶπέτε μοι εἰς τί δύναμαι νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος.

— Εἶθε πολὺ περιποιητικὸς, πανοσιώτατε.

— Κύτταζε, εἶπεν ὁ Μαλκράφτ, λαβὼν τὴν χεῖρα τοῦ Ἀπιάνη, πῶς ἐρχόνται τὰ πράγματα. Αὐτὴν τὴν δυνάμειν, τὴν ὁποίαν σὺς ἤδη μοὶ παροτρύνετε, θὰ σὰς τὴν ἐζήτουν ἐγώ.

— Ἀληθινά;

— Μὰ τὸν Θεόν, ναί. . . ἔχω κατὰ τι νὰ σὰς εἶπω. . . καὶ πιστεύω, προσέθηκεν ὁ Μαλκράφτ μειδιῶν, ὅτι εἴμεθα ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι θὰ συμφωνήσωμεν.

— Τὸ πιστεύω, ἀπήντησεν ὁ Ἴταλὸς ὑποκλίνας.

Καί, ταῦτα λέγοντες, διηυθύνθησαν πρὸς τὴν κλίμακα τὴν ἀγούσαν πρὸς τὸ κελλίον τοῦ ἀστρολόγου.

Ἀθῆνης ὁ Μαλκράφτ ἐσταμάτησεν.

— Τί ἀνόητος ὁποῦ εἶμαι! εἶπε κτυπήσας τὸ μέτωπον διὰ τῆς χειρὸς του.

— Τί συνέβη;

— Ἐλησμόνησα νὰ διαβιβάσω εἰς τὸν ἀδελφὸν Ἰουστινιανὸν σπουδαίαν τινὰ διαταγὴν, τὴν ὁποίαν μοὶ ἐούστησεν ὁ πανοσιώτατος ἡγούμενος. Μοὶ ἐπιτρέπετε μίαν στιγμὴν;

— Μὴ ἀνησυχεῖτε καθόλου δι' ἐμέ, σὰς παρακαλῶ, ἀδελφὲ Θεοδήμη.

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ κελλίον του, ἐνῶ ὁ Μαλκράφτ ἔτρεξεν οὐχὶ πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ ἀδελφοῦ Ἰουστινιανοῦ, ἀλλὰ πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ ταμίου τῆς μονῆς.

— Ἀδελφὲ Λακτάν, εἶπεν εἰς τὸν ταμίαν μοναχόν, συγχωρήσατέ μοι ἂν σὰς διακόπτω ἀπὸ τὴν ἐργασίαν σας, ἀλλ' ἀνάγκη κατεπείγουσα μὲ ὑποχρεοῖ νὰ σὰς ζητήσω τριάκοντα δίστηλα χρυσοῦ. Ἐρχομαι ἐξ ὀνόματος τοῦ πανοσιωτάτου ἡγουμένου.

Ὁ Λακτάν ἐγνώριζε τὴν παρὰ τῷ ἡγουμένῳ ἐπιτροπὴν τοῦ ἀδελφοῦ Θεοδήμου, καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν ἐδίστασε νὰ δώσῃ αὐτῷ τὰ αἰτηθέντα τριάκοντα δίστηλα.

Ὁ Μαλκράφτ, λαβὼν τὸ ποσὸν τούτου, ὤρμησε πρὸς τὸ κελλίον τοῦ Ἀπιάνη, τὸν ὁποῖον ἤκουσεν ἀναθεματίζοντα τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἦλθεν ἐν τῇ μονῇ ἐκείνῃ.

— Ἀγαπητὲ διδάσκαλε, τῷ εἶπεν, ἰδοῦ με ἐπανελθόντα. . .

— Ἀχ! ἀδελφὲ μου, δὲν εἶνε κατάστασις αὐτῇ! Εἶνε δωμάτιον αὐτὸ δι' ἓνα σοφὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀνάγκην μελέτης;

— Ἐχετε δίκαιον. . . Ὡς κάμω τὰς ἀναγκαίας παραστάσεις εἰς τὸν ἅγιον ἡγούμενον. . . Τώρα, ἂν μοι τὸ ἐπιτρέπετε, θὰ σὰς ζητήσω μίαν χάριν.

— Μίαν χάριν; ἠρώτησεν ἐκπληκτοῦ ὁ Ἀπιάνης.

— Ναί.

— Ἀπὸ ἐμέ;

— Ἀπὸ σας.

— Λέγετε, ἀδελφὲ μου.

— Πιρκεῖται νὰ μ' ἐξηγήσετε ἐν ὄνειρον.

— Ἐν ὄνειρον;

— Θεέ μου, ναί. . . Μὴ πως τὰ ὄνειρα ἐξέρχονται τοῦ κύκλου σας;

— Ποσῶς. Λέγετε ἐλευθέρως.

— Ἰδοῦ, εἶπεν ὁ Μαλκράφτ, καθήσας ἐπὶ τινος ἐδρᾶς ἀπέναντι τοῦ Ἀπιάνη. Ἐίδον κατ' ὄναρ ὅτι ἐξωμολόγουν τὴν βασιλεύσαν ἰσχυροῦ τινος καὶ μεγάλου ἔθνους, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν ἐνθυμοῦμαι.

— Ὀλίγον μὰς μέλει, εἶπεν ὁ Ἀπιάνης. Εἰς ταῦτάς περιστάσεις τὰ ὀνόματα δὲν ἔχουσι οὐδενίαν σημασίαν.

— Τόσω τὸ καλλίτερον! . . . Ἡ βασίλισσα αὕτη, γυνὴ σώφρων καὶ ἀγγίλους, δὲν ἐπεχειρεῖ τι χωρὶς νὰ συμβουλευθῇ πε-

ρίφημόν τινα μάντιν, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐκλέξει ὡς σύμβουλον.

Ὁ Ἀπιάνης ἔτεινε οὖς προσηκτικόν.

— Προχωρεῖτε, ἀδελφὲ μου, προχωρεῖτε.

— Λοιπὸν ἡ βασίλισσα αὕτη διὰ λόγους, τοὺς ὁποῖους ἐλησμόνησα πλέον, κατῶρθωσε ν' ἀρπάσῃ νέαν τινά, τὴν ὁποίαν ἐγὼ ἐπροστάτευον, ἐνεκα λόγων, τοὺς ὁποῖους ἀδυνατῶ νὰ σας εἶπω.

— Ἀδιάφορον.

— Τότε ἐγώ — πάντοτε, ἐννοεῖται, καθ' ὕπνου — ἐπιθυμῶν νὰ ἐπανεύρω τὴν νέαν ταύτην, ἐπεσκέφθην τὸν μάντιν τῆς βασιλίσσης.

— Ἄ! ἔ!

— Ἐνα πολὺ ἀξιόλογον ἄνθρωπον.

Ὁ Ἀπιάνης ἐχαίρεισεν ὑποκλίνας.

— Καὶ τῷ εἶπον τὰ ἐξῆς: «Κύριε ἀστρολόγε, δύνασθε νὰ με βοηθήσετε εἰς τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον θ' ἀναλάβω;»

— Ἐχαίρετα.

— «Θὰ σας εἶμαι διὰ βίου εὐγνώμων.»

— Πολὺ καλά. Καί. . . τί σας ἀπήντησεν ὁ ἀστρολόγος;

— Ἐ! ὁ ἀστρολόγος, ὁ ὁποῖος ἦτο εὐφυστάτος ἄνθρωπος. . . με παρετήρησεν. . . ἀκριβῶς ὅπως σὺς μὲ παρατηρεῖτε τώρα.

— Περὶ ἔργον!

— Ὡ! πολὺ περιέργον. . . καὶ μοὶ εἶπεν. . .

— Ἄς ἀκούσωμεν τί σας εἶπεν.

— «Ἀγαπητὲ μου ἀδελφὲ, ἐπιθυμῶ μὲν νὰ σας φανῶ ὠφέλιμος, ἀλλὰ. . .»

— Ἀλλὰ; . . .

— «Ἡ ἀστρολογία εἶνε ἐπιστήμη, ἡ ὁποία στοιχίζει πολὺ! . . .»

— Σὺς εἶπε τὴν ἀλήθειαν.

— «Πρέπει νὰ μεταχειρισθῶμεν βότανα, τὰ ὁποῖα στοιχίζουν. . .»

— Τὰ γνωρίζω.

— «Ἐννοεῖτε λοιπὸν ὅτι δὲν δύναμαι ν' ἀναλάβω τοιαύτην ὑπόθεσιν, χωρὶς νὰ ὠφελῶ.»

— Βεβαίωτατα. Καὶ τί ἀπηντήσατε σὺς;

— Ὅτι γνωρίζω ὅλα ταῦτα. . . καὶ ὅτι, διὰ ν' ἀρχίσωμεν. . .

Καὶ θέσας τὴν χεῖρα ὑπὸ τὸ ράσον του, ὁ Μαλκράφτ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του μικρὸν βαλάντιον.

Τὸ βλέμμα τοῦ Ἀπιάνη ἐσπινθηροβόλησεν.

— Τῷ ἔδωκα κατ' ἀρχὰς τριάκοντα χρυσοῦ δίστηλα. . . καὶ τῷ ὑπεσχέθην ὅτι θὰ τῷ δώσω ἄλλα εἰκοσιν, ἅμα ἤθελεν ἀνακαλύψει τὸ μέρος, εἰς ὃ ἤδη εὐρίσκεται ἡ νέαν.

Ὁ Ἀπιάνης ἔτεινε τὴν χεῖρα.

— Συγγνώμην, εἶπεν ὁ Μαλκράφτ ἀποσύρων τὴν ἰδικὴν του. . . δύναμαι νὰ ἤμαι βέβαιος ὅτι μ' ἐνοήσατε, ἀγαπητὲ διδάσκαλε; καὶ δύνασθε νὰ μ' ἐξηγήσετε τὸ ἀλλόκοτον τοῦτο ὄνειρον εἰς τρόπον, ὥστε νὰ μὴ ἀπομεινῇ εἰς τὸν νοῦν μου οὐδεμίαν ἀμφιβολία;

Ὁ Ἀπιάνης ἠγέθη.

— Πανοσιώτατε, εἶπε μειδιῶν, δὲν εἶσθε ἀνόητος. . . ἀλλ' οὔτε καὶ ἐγώ. . . Δώσατέ μοι αὐτὸ τὸ βαλάντιον. . . καὶ ἐγὼ θὰ σας ἀποδώσω τὴν νέαν.

— 'Εξαιρετα! ανέκραξεν ὁ Μαλκράφτ, ἔμπλεως χαρᾶς.

— Τούλάχιστον θὰ πράξω ὅ,τι δύναμαι. . . 'Αλλ' ἔννοεῖται, ὅτι ἀμφότεροι θὰ τηρήσωμεν ἀκραν ἐχεμυθίαν.

— 'Ἐννοεῖται. Καὶ σὰς ὑπόσχομαι νὰ σὰς στέλλω καὶ ὅσους ἄλλους γνωρίζω, οἱ ὅποιοι βλέπουν ὄνειρα. . .

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ 'Απιάνης λαβῶν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Μαλκράφτ τὸ βλαάντιον καὶ θέσας αὐτὸ ἐν τῷ θυλακίῳ του.

— Καὶ πότε θ' ἀρχίσετε τὸ ἔργον σὰς, ἀγαπητὲ διδάσκαλε;

— Πιθανὸν ἀπόψε. . . ἂν ὁ καιρὸς ᾖ καλός.

— 'Α! ὅσῳ δι' αὐτὸ θὰ δεηθῶ εἰς τὸν 'Υψιστον, εἶπεν ὁ Μαλκράφτ.

— Εὐχομαι νὰ εἰσακουσθῆτε, ἀπῆντησεν ὁ 'Απιάνης.

Καὶ ὁ Μαλκράφτ, χαιρετίσας αὐτόν, ἐξῆλθε, διευθυνθεὶς πρὸς τὰ δώματα τῆς βασίλισσας.

"Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

ΥΠΟ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΣΟΥΑΙΕ

Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε προηγούμενον φυλλον.

— Τὴν ἀκτὴν τῆς Νεαπόλεως! ἐξηκολούθησεν ὁ Σπάφας, ὑψῶν τὴν φωνὴν δίκην ἀνθρώπου φοβουμένου μὴ τὸν διακόψῃ τις, τὴν ἀκτὴν τῆς Νεαπόλεως, ἔνθα ὠρκίσθη νὰ καταγγείλῃ εἰς τὸ δικαστήριον τῶν καρβονάρων τὸν πωλήσαντα τὰ μυστικά των προδότην.

— Καὶ ἔνθα ὠρκίσθη, ανέκραξεν ἡ Φιαβίλα ἀναπολήσασα ὀλόκληρον τὸν ὄρκον τῆς, νὰ φονεύσω τὸν προδότην ἐκεῖνον, καὶ ἂν ἔτι ἦτο πατήρ μου. . .

— Καὶ σύζυγός σου! προσέθηκεν ὁ Σπάφας, ὅτε τὴν εἶδεν ὅτι ἑσταμάτησε πεφοβισμένη.

'Ἡ Φιαβίλα προὔχωρησεν ἐν βῆμα πρὸς τὸν Σπάφην, μὲ τεταμένην τὴν χεῖρα καὶ λίαν τεταραγμένη, μὲ ἡμινεωγμένον τὸ στόμα, μὲ τρέμοντα χεῖλη, μὲ πεπλανημένον τὸ ὄμμα, καὶ ἠθέλησε νὰ δρᾶξῃται τῆς χειρὸς τοῦ φοβεροῦ ἀγγελιαφόρου, ἀπὸ δὲ τοῦ στήθους τῆς μόνον τρυχὺς καὶ γοερός ἦχος ἐξῆλθεν. 'Ὁ Σπάφας ανέκραξε:

— Θὰ τηρήσης τὸν ὄρκον τοῦτον; 'Ἡ ὦρα ἦλθεν.

'Ἡ Φιαβίλα ὑπεχώρησε, θωρήσασα δὲ πέριξ ἑαυτῆς ἀπελπιστικῶς, διέμεινε ἀναποφάσιτος πρὸς στιγμὴν, μεθ' ὃ τρεπομένη αἰφνης εἰς φυγὴν ὡσεὶ παράφρων, ἤρξατο νὰ κραυγάζῃ ἰσχυρῶς:

— Βοήθειαν! βοήθειαν! . . .

'Ὁ Σπάφας ὠρμησε κατόπιν αὐτῆς καὶ τὴν συνέλαβε μετὰ τινα βήματα, καλύψας δὲ ταύτην διὰ τοῦ ἐπανωφορίου του ἀπέπνιξε τὰς κραυγὰς τῆς. 'Ἐκεῖνη κατέπεσε γονυπετῆς καὶ ἀμφότεροι διέμεινον ἀφωνοί, τοῦ Σπάφα τρέμοντος καθ' ὑπερβολὴν.

— Φιαβίλα, τῆ εἶπεν, ὠρκίσθη καὶ ἐγὼ τὸν ὄρκον ἐκεῖνον.

— 'Α! ανέκραξεν ἡ μαρκησία ἀνεγειρομένη, τόσον τὸ καλλίτερον! Μ' ἔφερες ἐδῶ διὰ νὰ μὲ δολοφονήσης;

— Σὲ καὶ ἐκεῖνον! ἀπεκρίθη ὁ Σπάφας, σὲ καὶ ἐκεῖνον! ἂν ἀμφότεροι παραβῆτε τοὺς ὄρκους σὰς.

— 'Αλλ' ἐκεῖνος δὲν τὸν παρέβη, εἶπεν ἡ Φιαβίλα.

— Τὸν παρέβη! ἀπεκρίθη ὁ Σπάφας.

— Ὡ! βεβαίως, δὲν σ' ἐνόησα, εἶπε ταχέως ἡ μαρκησία. 'Ἡ λύπη μου ἐσκότισε τὸν νοῦν καὶ μοῦ ἀπεπλάνησε τὰς ἰδέας. Σπάφα, θετὲ τοῦ πατρός μου υἱέ, σὺ εἶσαι, καὶ δὲν ἤλθες νὰ μοὶ προτείνης νὰ δολοφονήσω τὸν σύζυγόν μου! Συγχώρησον τὸν τρόπον μου, εἶμαι τρελλή, βλέπεις. . . Τὰ πάντα μὲ φοβίζου, καὶ πανταχοῦ ἐγκλήματα μόνον βλέπω.

'Ὁ Σπάφας ἀφωπλίσθη καὶ ἐσιώπησεν ἐπ' ὀλίγον. Πολλάκις ἔψαυσε διὰ τῆς χειρὸς τὸ μέτωπόν του καὶ πολλάκις ἐστέναζε μακρὸν στεναγμόν, ὡσεὶ ν' ἀποδιώξῃ τὸν καταβάλλοντα αὐτὴν οἶκτον. Τέλος λαβῶν τὰς δύο χεῖρας τῆς Φιαβίλας ἐτέθη ἐνώπιόν τῆς καὶ τῆ εἶπε, θεωρῶν ταύτην ἀσκαρδαμυκτί, ὡσεὶ νὰ ἤθελε νὰ τὴν καρφώσῃ ἐνώπιόν του διὰ τοῦ βλέμματός ἐκεῖνου:

— 'Ακουσον, γύναι, καὶ ἄφυσόν με νὰ ὀμιλήσω μέχρι τέλους χωρὶς νὰ μὲ διακόψῃς, χωρὶς νὰ θελήσης νὰ μοὶ διαρύγῃς, χωρὶς νὰ μοὶ ζητήσης χάριν. ἀκουσον, διότι ἡ πρώτη χειρονομία σου ἢ ἡ πρώτη κραυγὴ σου θὰ ἦναι ἢ εἰς θάνατον καταδίκη σου. . . Μίαν νύκτα συνήλθουμεν εἰς τινα χέρσον· ἀνθρωπὸς τις ἐλθὼν μᾶς ἔφερεν ἐπιστολὴν τῆς κομήσεως, ἣν ὑπεξήρесе διὰ τινὰς ὄρας ἀπὸ τὸν λαβόντα ταύτην ὑπουργόν. 'Ἡ ἐπιστολὴ ἐκεῖνη ἀνήγγελλε πρὸς τὸν ὑπουργόν αὐτόν ὅτι ὁ Φαβιάνης ὑπεχώρησε τέλος, διηγείτο δὲ τὴν ἀδυναμίαν του, τὴν προδοσίαν του, τὰ ἐνόργιους λεχθέντα ἀπόκρυφα ἡμῶν καὶ τὰ κυριώτερα ὀνόματα τῶν καρβονάρων, ἐν ᾧ εὕρισκετο εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς. Μὴ τρέμε, Φιαβίλα, ἀλλ' ἀκουσον ἀκόμη, ἢ ἀπόδειξις εὕρισκετο ἐκεῖ, ἀπόδειξις προφανεστάτη. Παρ' ὄλων ἐζητήθη νὰ δικασθῇ, καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον. Τὴν ὄραν ταύτην καθ' ἣν σοὶ ὀμιλῶ, πιθανόν οἱ μὴ δυναθέντες νὰ διαφύγῃσι στεναζουσιν ἐντὸς τῶν φυλακῶν ἕνεκα τῆς πρὸς τὸν Φαβιάνην ἐμπιστοσύνης των. Διὰ νὰ μὴ ὑπερηφανευθῇ δὲ πολὺ ἡ κυβέρνησις ἐκ τοῦ συμβάντος τούτου, διὰ νὰ μὴ ἀπελπισθῶσιν οἱ ἀδελφοί μας, διὰ νὰ μὴ χρησιμεύσῃ δὲ εἰς συγκατάθεσιν τέλοσ τῆν ὠρμισθεῖσαν εἰρήνην καὶ οὐχὶ ἵνα τὴν ἀπολέσωμεν, πρέπει οὗτος μακθάνων τὴν προδοσίαν του νὰ μάθῃ συγχρόνως καὶ τὴν καταδίκην του, πρέπει, διὰ νὰ φθάσῃ ὡς φοβερὰ εἰδοποιήσις πρὸς ἀπαντας ἢ τιμωρία αὐτῆ, νὰ φανῇ ἀφευκτος καὶ ἀνεξήγητος ἐπίσης. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἐξελέξατο τὴν πλησιεστέρην τοῦ θύματος χεῖρα, ἐξελέξαντο τὸν εὐκολότερον θάνατον καὶ οὗτος εἶναι τὸ δηλητήριο. 'Ἰδοὺ τὸ δηλητήριο τοῦτο, μοὶ τὸ ἔδωκαν ἵνα σοὶ τὸ παραδώσω. . . 'Ακουσον, ἀκουσον, γύναι, ἐξη-

κολούθησεν ὁ Σπάφας σφίγγων βιαίως τὸν βραχίονα τῆς ἀνασκιρτώσεως Φιαβίλας καὶ ἀλυσοδένων, οὕτως εἶπειν, ταύτην εἰς τὴν θέσιν τῆς, ἀκουσον, εἶσαι ἡ πρώτη πρὸς τὸ ἔργον τοῦτο τῆς ἐκδικήσεως ἀφωσιωμένη. 'Ἐπειτα ἀπὸ σέ, εἶμαι ἐγὼ, ἔπειτα ἀπ' ἐμέ, ἄλλος, μετὰ τὸν ἄλλον αὐτὸν δέκα, εἴκοσιν, ἄσπονδοι καὶ ἀποφασισμένοι. Μὴ λησμόνει ὅμως πρὸ πάντων ὅτι εἶναι προδοσία ἐπίσης ἡ ἀρνήσις τοῦ νὰ ἐκπληρώσῃς τὸ αἱματηρὸν καθήκον καὶ ὅτι ἡ ἀρνήσις σου σὲ φονεύει χωρὶς νὰ σώζῃ τὸν Φαβιάνην.

— Δός μοι λοιπὸν τὸ δηλητήριο αὐτό, ἀπεκρίθη ἡ Φιαβίλα.

'Ὁ Σπάφας καθ' ὑπερβολὴν ἐξεπλάγη διὰ τὴν αἰφνιδίαν ταύτην ἀπόφασιν. 'Αληθῶς, ἦλθεν εἰς τὴν συνέντευξιν ταύτην ἵνα τηρήσῃ τὸν ὄρκον ὃν ὠρκίσθη, χωρὶς ὅμως νὰ προβλέπῃ τὴν ἔκβασιν ἣν ἠδύνατο νὰ λάβῃ. 'Αφ' οὗ ἤκουσε τῶν ἐκμυστηρεύσεων τῆς Φιαβίλας δὲν ἐβασίετο εἰς τὴν ζηλοτυπίαν τῆς ἵνα τὴν ἀναγκάσῃ νὰ δεχθῇ τὴν τρομερὰν ἐντολήν ἣν τῆ ἐκόμιζεν, ἀλλ' ἦλθε, καταλιπὼν εἰς τὴν τύχην τὰς πρὸς διευθύνειν τῆς διαγωγῆς του περιστάσεις, ἴσως δὲ καὶ φοβούμενος μὴ προδώσῃ τὸν ὄρκον του καὶ εὐχαρίστως κινδυνεύων νὰ ἐκτελέσῃ δύο ἀνθ' ἑνὸς ἐγκλήματα. 'Ἡ ἀπόκρισις τῆς Φιαβίλας τὸν ἀπήλλαξεν ὄλων τῶν ἀβεβαιοτήτων αὐτοῦ, ἀλλ' ὅμως διέμεινε ἐπ' ὀλίγον ἐκπληκτος.

— Τὸ δηλητήριο! ἀπεκρίθη, μοὶ ζητεῖς τὸ δηλητήριο;

— Ναί, εἶπεν ἡ Φιαβίλα, καὶ ὁ ὀφθαλμός τῆς ἀπήστραπτεν ἐκ σκυθρωπῆς ἐλπίδος.

'Ἡ σκηνὴ ἐφαίνετο μεταβληθεῖσα, θὰ ἐπίστευέ τις δὲ ὅτι ἡ Φιαβίλα ἦλθεν ἵνα ἐπιβάλῃ τῷ Σπάφα τὴν ἐκδίκησιν. 'Ἐτείνε τὴν χεῖρά τῆς καὶ ἡ χεῖρ αὐτῆ ἦτο σταθερά, ἐν ᾧ τούναντίον ὁ Σπάφας ἔτρεμε δίδων αὐτῇ τὸ δηλητήριο. 'Ἡ μαρκησία προσέθηκεν:

— 'Απόψε, εἰς τὰς δέκα, θὰ ἐπανέλθῃ διὰ νὰ ἐτοιμασθῇ ὅπως ὑπάγῃ μὲ τὴν κόμησάν εἰς τὸν χορὸν τῆς πρεσβείας. 'Ἐλθέ τὸ μεσονύκτιον, καὶ τότε, ὅ,τι εἶναι δυνατὸν θὰ γείνη.

'Ἀπεμακρύνθησαν ὁμοῦ, καὶ ὁμοῦ ἐπίσης ἐπέστρεψαν εἰς Παρισίους, ὁ δὲ Σπάφας κατέλιπε τὴν μαρκησίαν εἰς μικρὰν ἀπὸ τῆς οἰκίας αὐτῆς ἀπόστασιν. Διαρκοῦντος ὅμως τοῦ μακροῦ αὐτῶν δρόμου κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν δὲν ἀντήλλαξαν οὐδὲ λέξιν.

'Υπάρχουσι στιγμαὶ κατὰ τὸν βίον καθ' ἃς ἀπασα ἡ ἰσχύς τοῦ ἀνθρώπου μόλις ἀρκεῖ εἰς τὴν αἰωπὴν. Τὸ ἐλάχιστον μέρος ἄπερ θὰ ἐδεχάνατο εἰς τινα συζήτησιν, εἰς τινα λόγον μάλιστα, θ' ἀφινεν ἀνεπαρκές ὅ,τι συνέλεξε διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν σκοπῶν του. 'Ἡ μαρκησία ἐπανῆλθεν εἰς τὸν οἶκόν τῆς ὅπου εὔρε τὸν Ζαχαρίνον μόνον, πρὸς ὃν ἐσύστησε νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ ὅτε ὁ Φαβιάνης ἠθέλην ἔλθῃ, μεθ' ὃ ἐκλείσθη ἐντὸς τοῦ δωματίου τῆς. Θὰ ἐπίστευέ τις ὅτι ἐκ τῶν προτέρων ἐκάνονισεν ὀλόκλη-

ρον τὴν πορείαν τῆς πράξεώς της, διότι τὰ πάντα ἐπραξε μετὰ ταχύτητος καὶ τάξεως, ἀπὸ πολλοῦ σπάνιον πρᾶγμα δι' αὐτήν. Ὅθεν ἐνεδύθη ἐξ ὀλοκλήρου χωρὶς νὰ διατάσῃ οὔτε εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς ἐσθιότητος της, οὔτε εἰς τὸ μέρος εἰς ὃ ἔδει νὰ εὐρίσκηται. Ἡ ἀβεβαιότης κακῶς διοργανωμένου βίου ἀπέπηγχε καὶ προέκειτο περὶ καθαρᾶς καὶ σταθερᾶς ἀποφάσεως, εὐλόγως δ' ἐνόει τις ὅτι ἐγνώριζε τί ὄφειλε ἀκριβῶς νὰ πράξῃ. Διαρκούντων τούτων ἡ ὥρα παρήλθε καὶ ὁ Φαβιάνης ἐπέστρεψε. Μετέβη εἰς προὔπαντήσιν του, ἔλαβε φιλικῶς τὴν χεῖρά του καὶ τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸ δωμάτιόν της.

— Φαβιάνη, τῷ εἶπεν, ἔχω νὰ σ' εἶπω κάτι, ἐπ' ὀλίγην ὥραν. Ἄκουσόν μου.

Ὁ μαρκήσιος φοβούμενος ἐριδᾶ τινα πάλιν δυσθύμως ἠκολούθησε ταύτην, ἀλλ' ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῆς Φαβίλας δὲν ἐπέτρεπε βᾶναυσον ἀρνησιν ἵνα ἀκούσῃ ταύτης καὶ ἀρέθῃ νὰ παρασυρθῇ. Ὅτε εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, ἡ Φαβίλα προσέφερεν αὐτῷ ἕδραν καὶ ἐκάθησε πλησίον του. Πάντα ταῦτα ἦσαν προφυλάξεις κεκανονισμένης συνεντεύξεως. Ὁ μαρκήσιος προεἶδεν ἐλέγχους δι' ὃ περιεβλήθη μὲ σκυθρωπὸν ὕφος καὶ ἠτοιμάσθη νὰ διακόψῃ τὴν Φαβίλαν εἰς τὸν πρῶτον ὀχληρὸν λόγον. Τῇ ἔνευσε νὰ ὀμιλήσῃ.

— Φαβιάνη, τῷ εἶπεν αὕτη, σήμερον μοι ἦλθον νῆα ἐκ Νεαπόλεως, ἀπαιτοῦντα νὰ λάβω μεγάλην ἀπόφασιν καὶ διὰ τοῦτο θέλω νὰ σὲ συμβουλευθῶ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

— Ἄ! ἐνόω, εἶπε ζωηρῶς ὁ μαρκήσιος, μερικαὶ οἰκογενειακαὶ ἐπιστολαὶ αἱ ὅποια σοὶ συνιστοῦν νὰ λάβῃς τὸν χωρισμὸν σου. Ἐ! Θεέ μου, ἀκολουθήσατε τὰς συμβουλὰς των, κυρία, δὲν ἔχετε ἀνάγκην τῶν ἰδικῶν μου.

Καὶ εἰπὼν ταῦτα ἠγέρθη πρὸς ἀναχώρησιν.

— Ἀπατάσαι, ἐξηκολούθησε παράυτα ἡ μαρκησία, ἠγγίσεις δὲ μόνος ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον ἀπέφευγα πρὸ πολλοῦ. Ὅ, τι θὰ σ' ἐρωτήσω, θὰ τὸ ἠρώτων καὶ ἀπὸ ξένον, ἀπὸ ἀνθρώπον μὴ ὄντα συγγενῆ μου, ἂν ἐγνώριζον ὅτι θὰ ἐδικαιούμην νὰ ὀμιλήσω διὰ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι δι' ἐμὲ μόνον ἀπόκρυφον.

Ὁ Φαβιάνης ἐκάθησεν αὐτὴς καὶ ἐράνην περιεργος δι' ὃ, τι ἡ Φαβίλα τῷ ἔλεγεν, ἦτις ἐξηκολούθησε.

— Σήμερον ἀγγελιαφόρος τις μοι ἔφερε τὴν εἰδήσιν τῆς συλλήψεως τῶν κυριῶν...

Καὶ ἀπρηθίμωσε τὰ ὀνόματα ἄτινα εἶχεν ἀκούσῃ ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τῆς Νεαπόλεως; ἡ Φαβιάνης τὴν ἐπλησίασε.

— Τὸ ἐγγλημᾶ των, ἐξηκολούθησεν ἐκείνη, τὸ γνωρίζεις, φαίνεται ὅτι ὑπάρχει προδοσία. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, γνωρίζεις ὅποια εἶναι ἡ τῶν καρβονάρων δικαιοσύνη. Κατεδίκασε τὸν προδότην εἰς θάνατον.

— Ποῖον προδότην; ἀνέκραξεν ὁ Φαβιάνης, ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ προδότης;

— Δὲν τὸν γνωρίζω, ἀπεκρίθη ἡ Φα-

βίλα ἀπλούστατα, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι εὐρίσκεται ἐν Γαλλίᾳ.

— Ἐν Γαλλίᾳ! ἐπανάλαβεν ὁ Φαβιάνης, θεωρῶν πεφοβισμένος περίξ αὐτοῦ, ὡσεὶ νὰ ἐφοβεῖτο μὴ ἀκούσῃ προφερόμενον τὸ ὄνομά του ἐκ τινος σκοτεινῆς γωνίας τοῦ δωματίου.

— Ὁ μέλλων νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασιν ὑπεδείχθη.

— Σὺ ἴσως; ἀνέκραξεν ὁ Φαβιάνης.

— Δὲν πιστεῖω, ὑπέλαβεν ἐκείνη ψυχρῶς, διότι δὲν ἐμπιστεύονται εἰς γυναικεῖαν ἀδυναμίαν τόσον τρομερὰν ἐκτέλεσιν. Ἴσως εἶσαι σύ, ἴσως ἄλλος τις. Ἐν τούτοις θέλουν νὰ βεβαιωθοῦν ἀκόμη περὶ τῆς πιστεως ὄλων τῶν ὀρκισθέντων τὸν ὀλέθριον ὄρκον, πρὶν ἀποκαλύψωσι τὸ ὄνομα τοῦ θύματος καὶ τὸ τοῦ δημίου καὶ τὴν νέαν ταύτην ὑποχρέωσιν ἀπαιτοῦσι παρ' ὄλων. Καὶ με' ἠρώτησαν.

— Σέ! εἶπεν ὁ Φαβιάνης, θεωρῶν μετὰ τρόμου τὴν μαρκησίαν.

— Ἐμέ! ἐπανάλαβεν αὕτη θεωροῦσα αὐτὸν εὐσταθῶς.

— Σὲ μόνην; ἐπανάλαβεν ἐκεῖνος αὐτὴς.

— Ἐμὲ μόνην! ἀπεκρίθη ἡ μαρκησία.

Ἀρκούντως μακρὰ σιγῇ ἐπήκολούθησε τὴν ἀπόκρισιν ταύτην. Ὁ Φαβιάνης προσηλωμένως ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς του ἐμπροσθέν του ἐφαίνετο λίαν συγκεκλιμένως. Χωρὶς νὰ ἦναι βέβαιος περὶ τῆς ἀληθείας, τὴν διέβλεπεν ἐν τούτοις ἤδη. Ἀνεπόλει τοὺς δελεασμοὺς τῆς κομήσεως, τὰς ἀπροσέκτους ἐκμυστηρεύσεις, ἃς αὕτη ὑπεσχέθη πρὸς αὐτὸν ὅτι θὰ λησμονήσῃ καὶ ἐμάντευεν ὅτι ἡ ἐπιπολαιότης αὐτῆς τὴν ἔκαμε νὰ τὰς ἐπαναλάβῃ πρὸς ἀτιμὸν τινα συκοφαντήν. Ὡν ἐρωτευμένος δὲν ἠδύνατο ποτὲ νὰ ὑποθέσῃ ὅτι δυνατὸν ἢ κόμησα νὰ ἦτο ἔνοχος. Αἶφνης παρασυρόμενος ὑπὸ τῆς τυφλότητος ἐκείνης εἰς ἣν νύχαισταιτο νὰ βαδίξῃ, ἀφ' ὅτου δὲν ἐτόλμα νὰ παρατηρήσῃ πλέον τὴν ὁδὸν ἣν ἐξελέξατο καὶ μὴ δυνάμενος νὰ συμπεράνῃ ἐκ τῶν λόγων τῆς Φαβίλας οὐδὲν ἄλλο εἰ μὴ ὅτι αὕτη κατηγόρει κατ' εὐθείαν αὐτὸν καὶ μόνον, ἀνέκραξε σεῖων τὴν κεραλήν.

— Αὐτὰ ὅλα εἶναι μῦθος ἐπινοηθεὶς ὑπὸ ἀνοήτων τινῶν διὰ νὰ ἀναζωπυρήσωσι τὴν θηήσκουσαν ἐλπίδα συνωμοσίας, καὶ βεβαίως θὰ τὰ ἔχασες ἀφ' οὗ τὰ πιστεύεις. Ποῖος εἶν' αὐτὸς ὁ ἀγγελιαφόρος; Κάνεις ραδιοῦργος μόνον τὸ μέσον αὐτὸ εὐρῶν διὰ νὰ ἐπαιτήσῃ εἰς Γαλλίαν, ἐν ὀνόματι τῆς πατρίδος. Ποῖον εἶναι τὸ θῆμα αὐτό, καὶ ποῖος ὁ δῆμιος, ὁ προδότης; Ἀναμφιβόλως φιλησυχὸς τις ἀνθρώπος, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου κάνεις ξιφομάχος ἐλπίζει νὰ πάρῃ μερικὰ χρήματα. Ποῦ λοιπὸν εἶναι τὸ δικαστήριον αὐτό, καὶ ἡ ἀπόφασις; Μήπως θὰ ὑπάρχῃ κἀνὲν σταυροειδὲς ἐγγχειρίδιον ἐπὶ παῦ στήθους τοῦ ἐνόχου, με' τὰς λέξεις ταύτας, κεχαραγμέναις ἐπ' αὐτοῦ: *Ἄυτη εἶμι ἡ δικαιοσύνη τῶν καρβονάρων*; Ἐλα, φίλτατα μου Φαβίλα, εἶναι παλαιὸς μῦθος τὸν ὁποῖον ἐπίστυσε, ὡς παιδίον!

Καὶ ὁ μαρκήσιος, εἰπὼν ταῦτα, ἠτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ τοῦ δωματίου, ὅτε ἡ Φαβίλα τῷ εἶπε σιγᾶ.

— Ἄν τοιαύτη ἦναι ἡ γνώμη σου, εἰπέ μοι λοιπὸν τί πρέπει ν' ἀποκριθῶ πρὸς τὸν Σπάφην, ὅταν θὰ ἔλθῃ ἀπόψε διὰ νὰ μάθῃ τὴν ἀπόφασίν μου;

— Ὁ Σπάφης! ὁ Σπάφης εἶν' ἐδῶ; εἶπεν ὁ μαρκήσιος σταματήσας αἰφνιδίως.

— Ὁ ἀγγελιαφόρος εἶν' ὁ Σπάφης, ἀπεκρίθη ἡ Φαβίλα τιθεμένη μεταξὺ τοῦ Φαβιάνη καὶ τῆς θύρας. . . Σὺ εἶσαι τὸ θῆμα, εἶπεν ὑφούσα τὴν φωνήν, καὶ ἐγὼ εἶμαι ὁ δῆμιος, προσέθηκε χωροῦσα πρὸς τὸν Φαβιάνην.

— Σὺ! εἶπεν ὁ μαρκήσιος μυκτηριστικῶς, ἀλλ' ὠχρὸς ἐκ τρόμου, σὺ! ἀσθενῆς γυνὴ τὴν ὅποιαν θὰ συντρίψω διὰ μιᾶς χειρονομίας μου!

Καὶ λέγων ταῦτα ἐπλησίασε ταύτην, ὡς ἵνα τὴν πείσῃ περὶ τῆς ἰσχύος του, ἀλλ' ἐκείνη ὑψωσε μόνον τὴν χεῖρα καὶ ἀπεκρίθη αὐτῷ.

— Χρειάζεται πολλὴ δύναμις διὰ νὰ χύσω δηλητήριον εἰς τὸ ποτήριον;

— Ἄ! ἀνέκραξεν ὁ Φαβιάνης με' ἀγριὸν τὸ βλέμμα καὶ ὡσεὶ κεραυνόπληκτος, μ' ἐδηλητηρίασες;

Ἡ Φαβίλα τὸν ἐθεώρησε μετ' ἀρρήτου περιφρονησεως καὶ τῷ εἶπε διὰ τόνου ἐχοντός τι τὸ ἀπελπιστικόν, ἀκουσίως της.

— Ἐλθιμόνησες ὅτι πρὸ ὀκτώ ἡμερῶν μὸλις ἐν τεμάχιον ἄρτου ἀπομένει εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν καὶ ὅτι εἰς τὴν τράπεζάν σου δὲν κάθημαι ἐγὼ;

Ὁ Φαβιάνης κατέπεσεν ἐξουδενωμένος ἐπὶ τινος ἔδρας, ἐν ᾧ ἡ Φαβίλα ἐκλαίει. Τὴν φορὰν ταύτην ἀληθῆς καὶ ἄνευ ὑπεφυγῶν τρόμος κατέλαβε τὸν μαρκησίον. Τὸ ὄνομα τοῦ Σπάφα τῷ ἐγνώρισεν ἅπασαν τὴν σπουδαιότητα τῆς ἀπειλῆς ἐκείνης. Ἐγερθεὶς ἐβάδιζεν ἐντὸς τοῦ δωματίου ὡσεὶ παράφρων, μὴ δυνάμενος νὰ σταματήσῃ οὐδεμίαν σκέψιν ἐν νῷ, ἀνίκανος δι' ὅποιανδήποτε ἀπόφασιν. Τέλος ἐστη πρὸ τῆς Φαβίλας.

— Ἔτσι λοιπὸν, τῇ εἶπεν, εἶδες τὸν Σπάφην;

Ἐκείνη τῷ ἀπεκρίθη καταφατικῶς.

— Αὐτὸς σοὶ ἐδιηγῆθη, ἐξηκολούθησεν οὗτος, αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, αὐτὸς μ' ἐκατηγόρησεν, αὐτὸς σοὶ ἔδωκεν αὐτὸ τὸ δηλητήριον;

— Αὐτὸς, εἶπεν ἡ μαρκησία ὀλολύζουσα.

— Καὶ τὸ ἔλαβες! ἐξηκολούθησεν ὁ Φαβιάνης ὀργίλος, τὸ ἔλαβες! καὶ πρὸς τίνα σκοπὸν, ὦ! οὐρανέ! τὸ ἔλαβες;

— Ἴδού το, ἀπεκρίθη ἡ Φαβίλα στρεφομένη πρὸς τὸν σύζυγόν της καὶ θεωροῦσα αὐτὸν διὰ παρακλητικῶν βλεμμάτων, τὸ ἔλαβον διὰ τὸ σὲ σώσω. . . Ἄκουσον, ἰδού αἱ ἴδιοι τοῦ Σπάφα λόγοι: «Εἶσαι ἡ πρώτη πρὸς τὸ ἔργον τοῦτο τῆς ἐκδικήσεως ἀφωσιωμένη. Ἐπειτα ἀπὸ σέ, εἶμαι ἐγὼ, ἐπειτα ἀπ' ἐμέ, ἄλλος, μετὰ τὸν ἄλλον αὐτόν, χίλιοι». Ἐννοεῖς, Φαβιάνη. Γνωρίζεις τὸν Σπάφην, ἦτο ὁ βέβαιος θάνατος. Ἐδέχθην διὰ νὰ σὲ σώσω τῶρα πρέπει ν' ἀναχωρήσωμεν, νὰ καταλίπωμεν εὐθὺς τοὺς Παρισίους, διότι ὁ Σπάφης θὰ ἔλθῃ πρὶν ἐξημερώσῃ, πρέπει ν' ἀφήσωμεν

αὐτὴν τὴν πόλιν εἰς τὴν ὁποίαν οὐδέποτε νὰ μὴ ἐπιστρέψωμεν καὶ νὰ ὑπάγωμεν εἰς ζεφερόν τινα τόπον ἀγνωστον, μὲ ψευδῆ ὀνόματα καὶ μόνον πόρον ἔχοντες τὴν ἐργασίαν μας.

Ἐσιώπησε διότι ὁ Φαβιάνης δὲν τὴν ἤκουε πλέον. Εἶχε σταματήσῃ εἰς τὸ μέρος τῆς ἀπειλῆς τοῦ Σπάφκ καὶ ἀναλαβὼν ἐκ τῆς πρώτης ἐκπλήξεώς του ἐσκέπτετο πῶς νὰ τὸν διαφύγῃ.

— Ἐπειτα ἀπὸ σέ, αὐτός, εἶπε σκεπτόμενος βαθέως, ἔπειτα ἀπ' αὐτόν, ἄλλος. Ὡ! ἡ τύχη τοῦ Σπάφκ θὰ φοβίσῃ ἐκεῖνον.

Καὶ ἠτοιμάσθη νὰ ἐξέλθῃ. Ἡ Φιαβίλα προσέτρεξεν εἰς αὐτόν.

— Ποῦ πηγαίνεις, Φαβιάνη; τὸν ἠρώτησε.

— Τί σ' ἐνδιαφέρει; ἀπεκρίθη οὗτος ἀποτόμως.

— Ποῦ πηγαίνεις; Ἐπανέλαβεν ἐκεῖνη μετὰ τρομερὰς ἀποφάσεως.

— Πηγαίνω νὰ ἐξασφαλίσω τὴν σωτηρίαν μου. ἀπεκρίθη ὁ μαρκήσιος.

— Τὰ πάντα εἰσὶν ἔτοιμα διὰ τὴν φυγὴν, ἀνέκραξεν ἡ Φιαβίλα.

Ὁ Φαβιάνης τὴν ἀπώθησε καταφρονητικῶς.

— Νὰ φύγω! ἐπανέλαβε, δὲν θέλω νὰ καταλίπω τοὺς Παρισίους.

— Ποῦ πηγαίνεις λοιπὸν τότε; ἠρώτησεν ἡ Φιαβίλα. Πηγαίνεις νὰ καταγγεῖλῃς τὸν Σπάφκ, ἄθλιε!

— Ἄν δὲν ἤξευρα ὅτι ἦσο τρελλή, ἀπεκρίθη εἰρωνικῶς ὁ Φαβιάνης, ἡ λέξις αὕτη θὰ μοὶ τὸ ἐπεβεβαίω. Πηγαίνω, καλῶς ἐμάντευσας, νὰ καταγγεῖλω τὸν Σπάφκ καὶ νὰ παραδώσω εἰς τὴν δικαιοσύνην παράφρονα δολοφόνον, ἓνα ἄθλιον, τέλος πάντων.

— Πῶς! αὐτὸ ἐπέτυχον ἀφοσιουμένη χάριν σου, Φαβιάνη! διότι πρέπει νὰ μάθῃς ὅτι ἀρνηθεῖσαι νὰ ὑπακούσω συνεταίρισθην τὴν προδοσίαν σου καὶ ὅτι θ' ἀμειψῶ διὰ θανάτου.

— Ματαία ἀπειλή, ἀπεκρίθη ὁ Φαβιάνης, ματαία ἀπειλή ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀμφοτέροι θ' ἀπαλλαγῶμεν διὰ τῆς συλλήψεώς του.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ἡ Φιαβίλα, δὲν ἀρκοῦσαι τόσαι κεφαλαὶ τὰς ὁποίας ἐρριψας εἰς τοὺς δημίους τῆς Νεαπόλεως, ἀλλὰ θέλεις νὰ στείλῃς καὶ τὴν ἰδικήν του εἰς τὸν δῆμιον τῶν Παρισίων;

— Μήπως πρέπει νὰ περιμένω ἡσύχω, νὰ μὲ δολοφονήσῃ;

— Ἄλλ' ἀπ' οὐ σοὶ λέγω ὅτι δύνασαι νὰ φύγῃς.

— Κεὶ ἐγὼ σοὶ ἀπεκρίθην ὅτι δὲν θέλω νὰ φύγω.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία, σ' ἐνοῶ ἐπὶ τέλος. Θέλεις νὰ μείνῃς ἐν Παρισίοις διὰ νὰ ζῆς τὸν ἀτιμον βίον εἰς τοὺς πόδας αὐτῆς τῆς ἀτίμου ἐταίρας, ἡ ὁποία ἐπώλησεν ἀντὶ χρυσοῦ τὸ ἀπόκρυφον τὸ ὁποῖον σοὶ ἐπλήρωσε διὰ τῶν βρωμερῶν φιλημάτων της.

— Φιαβίλα, σιώπα! ἀνέκραξεν ὁ μαρκησίος.

— Καὶ διατί; ἀπεκρίθη ἡ Φιαβίλα. Μήπως διότι εἰμπορεῖς νὰ μὲ φονεύσῃς ἄτε ἔρχομαι νὰ σοὶ σώσω τὴν ζωὴν; Δὲν ἔχεις πλέον ἀρκετὴν γενναιοῦτητα διὰ νὰ τὸ κάμῃς, μόνον εἰμπορεῖς νὰ μὲ καταγγεῖλῃς. Ἐ! λοιπόν, πῆγαινε! ὄχι εἰς τὸν δικαστὴν, ὄχι εἰς κανένα ἀνθρωπον ἐπιφορτισμένον ἐντίμως περὶ τῆς ἀσφαλείας τῶν πολιτῶν, ἀλλ' εἰς τὴν ποταπὴν καὶ ἀνανδρὸν ἀστυνόμον, πληρονομένην διὰ νὰ διαφθεῖρῃ τὰς συνειδήσεις, διὰ νὰ στιγματίζῃ ἐκεῖνους τοὺς ὁποίους ἐγγίξῃ, διὰ νὰ καθιστᾷ ἀτιμον τὴν προσφερομένην σωτηρίαν, πῆγαινε εἰς αὐτὴν τὴν οὐτιδανὴν καὶ βρωμερὰν κατάσκοπον, εἰς τὴν ἐρωμένην σου.

— Φιαβίλα! ἐκραύγασεν αὐτῆς ὁ Φαβιάνης, ἐν ᾧ ὀλόκληρον τὸ σῶμά του ἔτρεμεν ὡς χορδὴ δονουμένη.

— Ναί, ἐξηκολούθησεν ἡ μαρκησία, χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὴν τρομερὰν ἐκεῖνην κραυγὴν, αὕτη εἶναι τῆς ὁποίας ἐπίστευες τόσον ἀγνὸν τὸν ἔρωτα, τῆς ὁποίας ἀπελάμβανες τόσον εὐχαρίστως τὸν σεμνὸν ἔρωτα, αὕτη ἡ ὁποία ἀπ' οὐ σὲ παρέσυρεν εἰς τὸν βόρβορον καὶ σὲ ἔθεσεν εἰς τὴν στάθμην της, αὕτη παρέδωκε τὴν κεφαλὴν τῶν φίλων σου. Μίαν ἐλησμόνησε καὶ σὺ θὰ συμπληρώσῃς τὸν καταλόγον. Δίκαιον εἶναι, δὲν εἰμπορεῖς νὰ καθυστερήσῃς; πῆγαινε, πῆγαινε λοιπόν, θὰ εἰσθε ἀντάξιος ὁ μὲν τοῦ δέ!

— Ἄ! ἀνέκραξεν ὁ Φαβιάνης περιφρονητικῶς, εὐλογητὸς ὁ Θεός! Μαντεύω τῶρα ὄλην αὐτὴν τὴν κωμωδίαν Ἐμελέτησες πολὺν καιρὸν αὐτὸν τὸν μῦθον; Τὸν ἔπλασες μόνη ἡ ὁ Σπάφκ σ' ἐβοήθησεν; Ἄ! ἀναμφιβόλως, ὠραῖον θὰ ἦτο ἂν μ' ἐκάματε ν' ἀποφασίσω νὰ φύγω εὐθύς, χωρὶς νὰ τὴν ἴδω, καὶ καταλίποντές μοι τὸν ἀπελπισμὸν τοῦ νὰ τὴν πιστεύω ἔνοχον. Ἄλλὰ, Φιαβίλα, δὲν ἦσο δυνατὴ δι' αὐτὸ το πρόσωπον, τὸ μῖσος σου σ' ἐπρόδωκε καὶ αἱ μανιώδεις ὕβρεις σου μοὶ ἀπεκαλύψαν τὴν ἀλήθειαν. Χαῖρε, ἀτυχῆς γύναι, χαῖρε! Ἡ κόμησσα Πάλλα μὲ περιμένει διὰ τὸν χορὸν.

Ἡ Φιαβίλα ἐξουδενωμένη κατέπεσεν ἀνίσχυρος καὶ γονυπετῆς ἐνώπιόν του, ἀλλ' ἐκεῖνος παραμερίσας ταύτην βαναύσως ἐξῆλθε χωρὶς ν' ἀκούσῃ οὔτε τῶν λυγμῶν της. Πάραυτα μετέβη εἰς τὸν οἶκον τῆς κομήσσης ἣν εὐρεν ἐνδεδυμένην, ὠραίαν καὶ χαριεστὰτην. Παρουσιάσθη εἰς αὐτὴν ὠχρὸς καὶ ἀποκακωμένος, εἰς τὴν ἐρώτησιν δ' ἐκεῖνης περὶ τῆς αἰτίας τούτου τῆ ἐδιηγῆθη πάντα τὰ συμβάντα. Ἡ κόμησσα ἤκουσεν αὐτοῦ σιγῶσα καὶ σκεψαμένη ἐπὶ πολὺ, ἀπ' οὐ οὗτος ἔπαυσε νὰ ὀμιλῇ, τῷ εἶπε τέλος.

— Ὅλοι αὐταὶ αἱ ἀπειλαὶ εἶναι ἴσως κωμωδία, ἀλλ' ἐν τούτοις πρόφυλαξέ τις τινὲς δὲν εἶν' ἀνωφελεῖς. Γράψε ὀλίγας λέξεις εἰς τὸν διευθυντὴν τῆς ἀστυνορίας, καθὼς καὶ ἐγὼ ἐπίσης θὰ γράψω. Μοὶ εἶπεσθε ὅτι ὁ Σπάφκ θὰ ὑπάγῃ αὐτὴν τὴν νύκτα εἰς τὴν οἰκίαν σου; Ἄρκεῖ τότε αὐτό, ἐπιφορτίζομαι δι' ὄλα.

Λαβοῦσα κάλαμον ἔγραψε μακρὰν ἐπι-

στολὴν, τοῦθ' ὅπερ καὶ ὁ Φαβιάνης ἐπραξεν. Ἐκεῖνη ἐζήτησε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἣν ἀνέγνωσε χωρὶς ὅμως νὰ τῷ δεῖξῃ τὴν ἰδικήν της, ἐξῆλθε δὲ τοῦ δωματίου ἵνα τὰς ἐγγχειρίσῃ μόνη πρὸς τὸν ὑπηρετὴν, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀμφοτέροι εὗρισκοντο εἰς τὸν χορὸν τοῦ πρεσβευτοῦ.

Παρὰ τὴν κατάπτωσιν εἰς ἣν ὁ Φαβιάνης κατῆλθε βῆμα πρὸς βῆμα, παραδόξως συνεκινήθη ἐκ τῶν τρομερῶν λόγων τῆς ἐσπέρας ἐκεῖνης καὶ ἐν τῷ χορῷ ἦτο τεθλιμμένος, καὶ λίαν ἐνωρίς ἠθέλησε ν' ἀναχωρήσῃ ἵνα μείνῃ μόνος. Ἐβάδισε πρὸς τὴν οἰκίαν του, ἀνῆλθεν εἰς τὰ δωμάτια του, ἐσήμανεν, ἀλλ' οὐδεὶς προσῆλθεν ἵνα τῷ ἀνοίξῃ. Ἐσήμανε σφοδρότερον, ἀλλ' οὐδεμία αὐτῆς ἀπάντησις. Ἐσυλλογίσθη μὴ ἡ Φιαβίλα ἔφυγε δι' ὃ ἐσήμανε τὸν κώδωνα ἀχρι θραύσεως αὐτοῦ. Κρούων ὅμως συνήντησε τὴν κλειδα καὶ ἠσθάνθη ἑαυτὸν ἐλαφρυνόμενον ὡς ἀπὸ τύφως συνειδότης, διότι ἀνεμνήσθη διὰ τίνος τρόπου κατέλιπε τὴν σύζυγόν του καὶ διὰ πρώτην φορὰν ἐσυλλογίσθη ὅτι ὑπῆρξεν ἀνηλεὴς πρὸς αὐτὴν. Εἰσελθὼν διέβη πλεῖστα δωμάτια καὶ ἔφθασε μέγρι τοῦ τῆς Φιαβίλας, ὅπερ ἀνοίξας εἶδε φρικτῶδες θέαμα. Ἐπὶ τῆς κλίνης της ἔκειτο ἡ μαρκησία, πλησίον τῆς κλίνης της τράπεζα καὶ ἐπ' αὐτῆς ποτήριον κενὸν καὶ κενὴ ὠσαύτως φιάλη. Κάτωθεν κλίνης ὁ Ζαφαρίνος προσηνύχτο, εἰς δὲ τὸ προσκεφάλαιον ἐν κηρίον ἐφώτιζε τὰ πάντα. Ῥήξας κραυγὴν ὤρμησε πρὸς τὸ βάθος τοῦ δωματίου.

— Ἀπέθανεν! ἐκραύγασεν.

— Ἀπέθανεν! εἶπεν ὁ Ζαφαρίνος.

— Ἀπέθανεν! ἐπανέλαβεν ὁ Φαβιάνης, ἀπέθανεν! . . . ἀπέθανε! . . .

— Δηλητηριασθεῖσα! εἶπεν ὑποκώφως ὁ Ζαφαρίνος.

Ὁ Φαβιάνης διέμεινεν ἀκίνητος καὶ περίτρομος ἐναντι τοῦ πτώματος ἐκεῖνου, οἱ ὀδόντες του μόνον συνεκρούοντο καὶ ἐνίοτε τραχὺς καὶ σπασμωδικὸς ἦχος ἐξήρχετο τοῦ στήθους αὐτοῦ ἐπὶ τέλος ἐλύθη εἰς δάκρυα καὶ μόλις ἠδυνήθη νὰ εἴπῃ.

— Ὁ Σπάφκς ἦλθε;

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Ζαφαρίνος, καὶ μοὶ ἀφῆκεν αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν διὰ σε.

Ὁ Φαβιάνης ἔλαβε ταύτην. Δὲν ἦτο γεγραμμένη ὑπὸ τοῦ τρομεροῦ καρβονάρου, ἀλλ' οὐδ' ἔφερε τὸ ὄνομα τοῦ Φαβιάνη, ἦτο ὅμως γεγραμμένη ὑπὸ τῆς κομήσσης καὶ ἀπηυθύνετο πρὸς τὸν Σπάφκ. Ἠνέφξε ταύτην χωρὶς νὰ ἐκπλαγῇ ἐπὶ τούτῳ καὶ τὴν ἀνέγνωσε φωτιζόμενος μόνον ὑπὸ τοῦ παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς κλίνης κηρίου τὴν ἀνέγνωσεν ὑψηλοφῶνως, ὡσεὶ ἵνα βιάσῃ ἑαυτὸν νὰ τὴν ἀκούσῃ καὶ ἐννοήσῃ τῆν ἐννοσίαν ταύτης. Ἴδου τί περιεῖχεν αὕτη ἐπιστολή.

Τῶρα, Σπάφκ, τετέλεσται, ἡ ἐκδικησίς μου ἐτελείωσεν. Ἐνθυμῆσαι τὴν ἡμέραν καθ' ἣν, περιφρονῶν τὴν μανιώδη ἔρωτα ὃν μ' εἶχες ἐμπνεύσει, ἔδωκες τὴν καρδίαν σου πρὸς τὴν θυγατέρα τοῦ Πελλίου, ἣτις οὐδὲ παρετήρησε κἂν τὸν ἔρωτά σου; Τὴν ἡμέραν ἐκείνην σοὶ ὤρκισθον ὅτι θὰ ἐκδικηθῶ καὶ αὐτὴν καὶ σέ. Ὅστε σέ, οὔτε ἐκείνην ἠδυνήθη νὰ προσβάλλω, ἀλλὰ οὐ ἐξῆς ἐκ τῆς εὐτυχίας της καὶ ἐκείνη τὴν εὐτυχίαν ταύτην ὤφειλε εἰς ἄλλον. Αὐτὸν τὸν ἄλλον ἐζήτησα, ἵνα συντρίψω ἀμφοτέροις ἐν' ὁ Φαβιάνης. Εἰξέυρεις κάλλιστα,

Σπάφα, ὅτι ἡ Ὀκταβία δὲν θά ἐπωλεῖτο εἰς τὴν ἀτιμον πολιτικὴν ἐνὸς ὑπουργοῦ ἂν ὁ ὑπουργὸς αὐτὸς δὲν συνεφώνει μὲ τὴν ἐκδικησὶν τῆς. Οὕτως, ἐν ᾧ κατέρριπτον εἰς τὸν βόρβορον ὁσήμεραι τὸ εἶδωλον τῆς Ἰταλίας, χάριν τῆς πολιτικῆς τῶν κυρίων τῆς, κατέρριπτον συγχρόνως, χάριν τῆς ἐκδικησεως μου, καὶ τὸ εἶδωλον τῆς Φαβίλλας. Ἐκάστη ἀνανόρη, ἐκάστη τοῦ Φαβιάνη ἀτιμία ἐπληττε καίριως τὴν ἀθλίαν σύζυγόν του καὶ ἕκαστον κτύπημα ὅπερ αὐτὴ ἐλάμβανεν ἀντήχει εἰς τὴν καρδίαν σου. Ἡ πάλῃ ὑπῆρξε μακρὰ, σήμερον ἐτελείωσεν. Ὁ Φαβιάνης ὑπέγραψε τὴν τελευταίαν ἀπόδειξιν τοῦ ἐξουτελισμοῦ αὐτοῦ καταγγέλλων ὁ ἴδιος. . . . Συμπληρῶ τὴν τελευταίαν τῆς ἐκδικησεως μου πρᾶξιν εἰδοποιῶν σε καὶ σώζων τὴν ζωὴν σου. Τὸν δὲ Φαβιάνη ἀποδίδω εἰς τὴν Φαβίλλαν του. Τώρα οὐδὲν φρονῶ πλέον ἀπ' αὐτοῦ, δύνασαι νὰ τὸ εἴπῃς πρὸς αὐτόν.»

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἔφερε τὴν ὑπογραφήν τῆς Ὀκταβίας, καὶ ἀπεξήρανε τὰ δάκρυα τοῦ Φαβιάνη ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν του, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ταύτης. Διέμεινεν ἐπ' ὀλίγον ἐπὶ τοσοῦτον ἐξουδενωμένος, ὥστε ἐστρέφετο ὅτε μὲν πρὸς τὸ ἐν μέρος, ὅτε δὲ πρὸς τὸ ἄλλο, δίκην παράφρονος, θεωρῶν χωρὶς οὐδὲν νὰ βλέπῃ, μὲ ἀνορθωμένας τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του καὶ μὲ κρεμάμενα τὰ χεῖλη. Ἡδύνατο ν' ἀποθάνῃ τοιοῦτοτρόπως, ἀλλ' ἀντικειμένον τι τὸν ἀνεκάλεσεν εἰς ὄλην τὴν θλίψιν του, καὶ τοῦτο ἦτο τὸ πτώμα τῆς συζύγου του, ἐφ' ἧς πρὸς στιγμὴν τὰ βλέμματά του ἐσταμάτησαν. Παρευθὺς ἄπασα ἡ συστολὴ ἐκείνη ἦτις τὸν ἀπεσκήρυνεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν καὶ τὸν ἐκπᾶσει ὄρθιον, κατέπεσε αἰφνιδίως καὶ ἐπέσε γονυπετῆς παρὰ τὴν κλίνην κραυγάζων·

— Ἀπέθανεν! . . . ἀπέθανεν! . . . ἀπέθανε! . . .

Ὁ Ζαφαρίνος ἐθεώρει τοῦτον μετ' οἴκτου· τὸν ἀφῆκε νὰ κλαύσῃ ἐπὶ πολὺ, εἶτα δὲ τὸν εἶδεν ἐμψυχούμενον ὑπ' ἀγρίας ἐκφράσεως.

— Ζαφαρίνε, ἀνέκραξεν, ὁ Σπάφας τὴν ἐφόνευσε.

— Τὸ δηλητήριο δὲν ἦτο δι' αὐτὴν προωρισμένον.

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ Φαβιάνης, ἀφ' οὗ εἶπε πρὸς αὐτὴν ὅτι ἦτο δι' ἐμέ.

— Ἀλλὰ δὲν τὸν ἀφῆκε νὰ φθάσῃ ἔως εἰς σᾶς; εἶπεν ὁ Ζαφαρίνος.

— Ναί, εἶπεν ὁ Φαβιάνης ὀλοφρομένος, ἀπέθανε διὰ νὰ μὲ σώσῃ, ἀπέθανε!

— Παρέβη τὸ καθήκον τῆς.

— Ἐ! λοιπόν! ἀφ' οὗ τὸ παρέβη, εἶπεν ὁ Φαβιάνης λυσσώδως, διατί ὁ Σπάφας δὲν εὐρίσκεται ἐδῶ, ὁ ἄνδρος, ὁ ὁποῖος τῇ εἶπεν: Ἐπειτα ἀπὸ σέ, ἐγώ. . .

— Δὲν εὐρίσκεται ἐδῶ, εἶπεν ὁ Ζαφαρίνος, διότι εἶπεν ὡσαύτως· ἐπειτα ἀπ' ἐμέ, ἄλλος, καὶ ὁ ἄλλος αὐτὸς εἶν' ὁ Ζαφαρίνος.

Καὶ αἰφνιδίως ἐπληξε τὸν Φαβιάνην εἰς τὴν καρδίαν δι' ἐγχειριδίου.

Ἐκτοτε οὐδὲν ἠκούσθη περὶ τοῦ Σπάφα, οὔτε περὶ τοῦ Ζαφαρίνου. Ἄλλ' ἡ Ὀκταβία, μεταβᾶσα εἰς Ἀγγλίαν, συνελήφθη μετ' ὀλίγον ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας καὶ ἐστάλη εἰς Βότανου-Βαῦ, πρὸς τὰς πρὸς τὴν πρεσβείαν τῆς Νεκπόλεως ἐνστάσεις τῆς, ἧτις κατέλιπε ταύτην εἰς τὴν ἀγγλικὴν δικαιοσύνην καὶ εἰς τὴν ἐκδικησὶν

τῆς Λαίδης Λαούτον, ἧτις ὄφειλεν ὡσαύτως πρὸς αὐτὴν τὸν θάνατον τοῦ δυστυχοῦς αὐτῆς υἱοῦ.

Γ. Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

ΤΕΛΟΣ

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΑΞΑΝΑΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Ἀδελφοί μου, ἐξηκολούθησεν ὁ Γορανφλότος, εἶμαι ἀληθῆς μάρτυς. Ἀδελφοί μου, ἀπόψε ὑπερασπίσετε τὴν ἰδικὴν μου ὑπόθεσιν ἢ μᾶλλον τὴν ὑπόθεσιν πάντων τῶν καλῶν καθολικῶν. Δὲν ἤξεύσετε τί συμβαίνει εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τί μηχανορραφοῦσιν οἱ οὐγονότοι. Ἦναγκάσθημεν νὰ φονεύσωμεν ἕνα εἰς τὴν Λυών, ὅπου ἐκήρυττε τὴν ἀνταρσίαν. Ἐφ' ὅσον εἰς μόνος αὐτῶν μένη εἰς τὴν Γαλλίαν, οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι δὲν θά ἔχωσι στιγμὴν ἡσυχίας. Ἄς ἐξολοθρεύσωμεν, λοιπόν, τοὺς οὐγονότους. Εἰς τὰ ὄπλα, ἀδελφοί μου, εἰς τὰ ὄπλα!

— Διάβολε! εἶπεν ὁ βασιλεὺς, κάμετε αὐτὸν τὸν μέθυσον νὰ σιωπήσῃ, ἄλλως θά ἔχωμεν δευτέραν νύκτα τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου.

— Περίμενε, περίμενε, εἶπεν ὁ Σχικῶ. Λαβὼν δ' ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Κουέλου σωλῆνα ἀνεμοβόλου ὄπλου καὶ πλησιάσας ἐκ τῶν ὀπισθεν τὸν μοναχόν, ἐκτύπησεν αὐτόν, δι' ὄλης τῆς δυνάμεώς του, ἐπὶ τῆς ὠμοπλατῆς.

— Μὲ φονεύουν! ἐκραύγασεν ὁ μοναχός.

— Καλέ! σὺ εἶται! εἶπεν ὁ Σχικῶ, ὑπεισαγαγὼν τὴν κεφαλὴν του ὑπὸ τὸν βραχίονα τοῦ μοναχοῦ, πῶς ἔχεις, ρασοφόρε;

— Βοήθησόν με, κύριε Σχικῶ, βοήθησόν με! ἀνέκραξεν ὁ Γορανφλότος, οἱ ἐχθροὶ τῆς πίστεως θέλουσιν νὰ με δολοφονήσωσι· πλὴν δὲν θ' ἀποθάνω, χωρὶς ν' ἀκουσθῇ ἡ φωνή μου. Φωτιεὶς ἔς τοὺς οὐγονότους! Εἰς τὴν πυρὰν τὸν Βεαρνόν!

— Θὰ σιωπήσῃς, ζῶν!

— Εἰς τὸν διάβολον οἱ Γασκόνοι! ἐξηκολούθησεν ὁ μοναχός.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, δευτέρον κτύπημα, οὐχὶ ὅμως, διὰ τοῦ σωλῆνος, ἀλλὰ διὰ ράβδου, κατηνέχθη ἐπὶ τῆς ἐτέρας ὠμοπλατῆς τοῦ Γορανφλότου, ὅστις νῦν ἐξέπεμψεν πραγματικὴν κραυγὴν πόνου.

Ὁ Σχικῶ, ἐκπλαγείς, ἔφερε περὶ ἐκὺν τὸ βλέμμα, πλὴν μόνην τὴν ράβδον εἶδε. Τὸ κτύπημα εἶχε δοθῆ ὑπό τινος, ὅστις, ἀφοῦ ἐπέβαλε ἐκείνην τὴν τιμωρίαν εἰς τὸν ἀδελφόν Γορανφλότον, ἐγένετο ἀφαντος μεταξὺ τοῦ πλήθους.

— Ὡ! ὦ! εἶπεν ὁ Σχικῶ, ποῖος διάβολος μὰ; ἐκδικεῖ τοιοῦτοτρόπως; Μήπως τίς συμπολίτης ἡμῶν; Ἄς βεβαιωθῶμεν.

Ἐδραμε διὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὸν ροπαλοφόρον, ὅστις ἔφευγε κατὰ μῆκος τοῦ κρηπιδώματος μεθ' ἐνὸς μόνου συντρόφου.

ΛΘ'

Ἡ ὁδὸς τῶν σιδηρουργείων.

Ὁ Σχικῶ εἶχεν ἰσχυρὰς κνήμας καὶ θα μετεχειρίζετο αὐτάς, ὅπως φθάσῃ τὸν ραβδίσαντα τὸν Γορανφλότον, ἐὰν μὴ τι ἐκτακτὸν ἐν τῇ στάσει ἐκείνου τοῦ ἀνδρός καὶ ἰδίως τοῦ συνοδοῦ του τῷ κατεδείκνυεν, ὅτι ἦτο ἐπικίνδυνον νὰ προκαλέσῃ ἀποτόμως ἀναγνώρισιν, τὴν ὁποίαν ἐκεῖνοι ἐφαίνοντο θέλοντες ν' ἀποφύγῃσι. Τῷ ὄντι, οἱ δύο φυγάδες προσεπάθουν, προφανῶς, ν' ἀναμιχθῶσι μετὰ τοῦ πλήθους, στρεφόμενοι μόνον εἰς τὰς γωνίας τῶν ὁδῶν, ἵνα βεβαιωθῶσι, ὅτι δὲν παρηκολούθουντο.

— Ὁ Σχικῶ ἐσκέφθη, ὅτι τὸ καταλληλότερον μέσον, ὅπως μὴ ἀνακαλυφθῇ, ἦτο νὰ προηγηθῇ αὐτῶν. Ἀμφότεροι ἐκεῖνοι προέβαινον εἰς τὴν ὁδὸν Ἁγίου Ὀνορίου, διὰ τῶν ὁδῶν Νομισματοκοπείου καὶ Τιρσάπ, εἰς δὲ τὴν γωνίαν τῆς τελευταίας ταύτης ὁδοῦ, ὁ Σχικῶ ὑπερέβη αὐτούς, τρέχων δὲ πάντοτε, εἰσέδυσεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ τῶν Βουρδονέ.

Οἱ δύο σύντροφοι ἀνήρχοντο τὴν ὁδὸν Ἁγίου Ὀνορίου, κατὰ μῆκος τῶν πρὸς τὴν σιταγορᾶν οἰκιῶν μὲ τοὺς πῖλους χαμηλωμένους καὶ τοὺς μανθῶνας ὑψωμένους μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν των, ἔσπευδον δὲ μὲ βῆμά πως στρατιωτικόν πρὸς τὴν ὁδὸν τῶν Σιδηρουργείων. Ὁ Σχικῶ ἐξηκολούθησε νὰ προηγηθῇ αὐτῶν.

Εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ τῶν σιδηρουργείων, οἱ δύο σύντροφοι ἔστησαν αὐθις, ὅπως ρίψωσι τελευταίον βλέμμα περὶ ἑαυτούς.

Κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα, ὁ Σχικῶ ἐξηκολούθει νὰ προχωρῇ, ὥστε εἶχε φθάσει εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ.

Ἐκεῖ καὶ ἐνώπιον ἐτοιμορρόπου φινωμένης οἰκίας, ἐστάθμευε φορεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἦσαν ἐξευγμένοι δύο ἄμματοι ἵπποι. Ὁ Σχικῶ εἶδε τὸν ἡνίοχον κοιμώμενον ἐπὶ τῆς θέσεώς του καὶ γυναῖκα ἐντὸς τοῦ φορεῖου, ἧτις ἐφκίνητο ἀνήσυχος καὶ προσήρμυζε τὸ πρόσωπόν τῆς ἐπὶ τοῦ δικτυωτοῦ. Ὁ Σχικῶ ἐσκέφθη, ὅτι τὸ φορεῖον περιέμενε τοὺς δύο ἄνδρας, στραφεῖς δ' ὀπισθεν αὐτοῦ καὶ προστατευόμενος ὑπὸ τῆς σκιᾶς αὐτοῦ καὶ τῆς οἰκίας, διωλίσθησεν ὑπὸ λίθινον ἐδώλιον, ὅπερ ἐχρησίμευεν, ὅπως ἐπ' αὐτοῦ τοποθετῶσι τὰ ἐμπορεύματα των οἱ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν τελούντες ἀγορᾶν, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῶν Σιδηρουργείων, ἔμποροι ὀσπρίων.

Μόλις δ' εἶχε κρυβῆ, εἶδε τοὺς δύο ἄνδρας πλησίον τῶν ἵππων τοῦ φορεῖου, ὅπου ἔστησαν αὐθις ἀνήσυχτοι.

Ὁ εἰς αὐτῶν ἀφύπνισε τὸν ἡνίοχον, ὅστις ἐκοιμάτο τόσοον βαθέως, ὥστε ὁ ἕτερος, ἀνυπομονῶν, ἐνυπτεν αὐτόν, διὰ τῆς αἰχμῆς τοῦ ἐγχειριδίου του.

— Ὡ! ὦ! εἶπεν ὁ Σχικῶ, δὲν ἠπατήθη, ἦσαν συμπατριῶταί μου, ἐπομένως δὲν ἐκπλήττομαι, ὅτι διώρθωσαν τόσοον καλῶς τὸν Γορανφλότον, διότι ὕβρισε τοὺς Γασκόλους.

Ἡ νεαρά γυνή, ἀναγνωρίσασα τοὺς παρ' αὐτῆς περιμενομένους δύο ἀνδρας, ἔκλινε ταχέως ἐκτὸς τῆς θυρίδος τοῦ βαρέος φορείου. Τότε ὁ Σχικῶ διέκρινεν αὐτὴν σαφῶς· ἦτο ἡλικίας εἰκοσιν ἕως εἰκοσι καὶ δύο ἔτων, ὠραιότατη καὶ ὠχροτάτη, ἐὰν δ' ἦτο ἡμέρα, θὰ ἠδύνατό τις εὐχερῶς νὰ ἐννοήσῃ, ἐκ τοῦ βρέχοντος τὴν χρυσοξανθὸν κόμην τῆς καὶ τοὺς μελανῶ κύκλω περιβεβλημένους ὀφθαλμούς τῆς ὑδατώδους ἀτμοῦ, ἐκ τῆς θαμβῆς λευκότητος τῶν χειρῶν τῆς καὶ ἐκ τῆς νωχελοῦς στάσεως τοῦ σώματός τῆς, ὅτι κατεῖχετο ὑπὸ ἀσθενείας, τῆς ὁποίας αἱ συχναὶ λιποθυμίαι τῆς γυναικὸς καὶ τὸ στρογγύλευμα τῆς ὀσφύος αὐτῆς ἤθελον ἐξηγήσει ταχέως τὸ μυστικόν.

Πλὴν, ἐκ πάντων τούτων, ὁ Σχικῶ τρεῖς τινὰ μόνον διέκρινεν, ὅτι ἦτο νέα, ὠχρὰ καὶ ξανθή.

Οἱ δύο ἀνδρες ἐπλησίασαν εἰς τὸ φορεῖον, ἐπομένως ἔστησαν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐδωλίου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Σχικῶ ἐκρύπτετο.

Ὁ ὑψηλότερος αὐτῶν ἔλαβε, δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν του, τὴν λευκὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν ἡ κυρία τῶ ἔτεινε, στηρίζας δὲ τὸν ἕτερον τῶν ποδῶν ἐπὶ τοῦ ἀναβολέως τοῦ φορείου καὶ ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς θυρίδος αὐτοῦ :

— Λοιπόν, φίλη μου, ἠρώτησε τὴν κυρίαν, καρδιὰ μου, ἀγαπητὴ μου, πῶς εἴμεθα ;

Ἡ κυρία ἀπεκρίθη, κινουσα τὴν κεφαλὴν μὲ θλιβερόν μειδίαμα καὶ δεικνύουσα φιαλίδιον, περιέχον ἀναληπτικὰ ἄλατα.

— Πάλιν λιποθυμίας ! Πόσον θὰ δυσχεροῦμαι ἐναντίον σας διὰ τὴν ἀσθενείαν σας ταύτην, προσφιλῆς μοι, ἐὰν μὴ ἐγὼ ἦμην ὁ αἴτιος αὐτῆς.

— Καὶ διατί, διάβολε, ὀδηγεῖτε τὴν κυρίαν εἰς τοὺς Παρισίους; εἶπεν ὁ ἕτερος ἀνὴρ λίαν ἀποτόμως. Μὰ τὴν πίστιν μου, αὐτὸ εἶναι κατὰρὰ νὰ ἔχετε πάντοτε ἐρραμμένον εἰς τὸν μανδύαν σας καὶ γυναικεῖαν ἐσθήτα.

— Αἱ! φίλτατε Ἀγρίππα, εἶπεν ὁ πρῶτον λαλήσας, ὅστις ἐφαίνετο σύζυγος ἢ ἐραστῆς τῆς κυρίας, εἶνε πολὺ λυπηρὸν ν' ἀποχωρίζηται τις παντὸς ὅ,τι ἀγαπᾷ.

Ἄντ' ἠλλάξε δὲ μετὰ τῆς γυναικὸς βλέμμα, πλῆρες ἐρωτικῆς ἠδυπαθείας.

— Διάβολε! μὲ κολάζετε, μὰ τὴν ψυχὴν μου, ὅσakis σας ἀκούω νὰ ὀμιλῆτε, ἀπῆντησεν ὁ ἐξύθυμος σύντροφός του· ἤλθετε, λοιπόν, εἰς τοὺς Παρισίους διὰ νὰ κάμετε τὸν ἔρωτα, ὠραῖέ μου φιλάρεσκε; Νομίζω ὅμως, ὅτι ἡ Βεάρνη εἶναι ἀρκετὰ εὐρύχωρος διὰ τὰς αἰσθηματικὰς περιδιχάσεις σας, χωρὶς δὲ ἐκτεινῆτε αὐτὰς μέχρι τῆς Βαβυλώνας, ὅπου, εἰκοσάκις ἀπόψε, μὰς ἐξέθεσας νὰ ζυλοκοπηθῶμεν. Ἐπιστρέψατε ἐκεῖ κάτω, ἐὰν θέλετε ν' ἀρρασκεύεσθε πρὸς τὰς γυναῖκας εἰς τὰς θυρίδας τῶν φορειῶν· ἐδῶ ὅμως δὲν πρέπει νὰ καταγίνεσθε εἰς ἄλλας μηχανορραφίας εἰμὴ εἰς μηχανορραφίας πολιτικὰς, κύριέ μου.

Ὁ Σχικῶ, εἰς τὸ ἀκουσμα τῶν δύο τελευταίων λέξεων, ἐπεθύμει νὰ ἐγείρῃ τὴν

κεφαλὴν, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ το πράξῃ χωρὶς νὰ γενῆ ὄρατός.

— Ἄφετέ τον νὰ γρηναίξῃ, φίλη μου, καὶ μὴ ἀνησυχῆτε δι' ὅ,τι λέγει. Νομίζω, ὅτι θ' ἀσθενήσῃ ὡς ὑμεῖς καὶ ὅτι θὰ ἔχη λιποθυμίας καὶ ἀτμούς ὡς ὑμεῖς, ἐὰν παύσῃ νὰ μουρμουρίζῃ.

— Ἀλλὰ τοῦλάχιστον, ἀνέκραξεν ὁ γρηναίος, ἐὰν θέλετε νὰ εἰπῆτε θωπευτικούς λόγους εἰς τὴν κυρίαν, εἰσέλθετε εἰς τὸ φορεῖον, ὅπου θὰ εἶναι δυσκολώτερον νὰ σας ἀναγνωρίσωσιν.

— Ἐχεις δίκαιον, Ἀγρίππα, εἶπεν ὁ ἐρωτευμένος Γασκόνος. Βλέπετε, φίλη μου, ὅτι ἡ συμβουλή δὲν εἶναι κακὴ ὅσον φαίνεται. Λοιπόν, κάμετέ μοι θέσιν, ἀγαπητῆ μου, ἐὰν το ἐπιτρέπητε.

— Ὅχι μόνον τὸ ἐπιτρέπω, Μεγαλειότατε, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπιθυμῶ διακαῶς, ἀπῆντησεν ἡ νεαρά κυρία.

— Μεγαλειότατε! ἐψιθύρισεν ὁ Σχικῶ, ὅστις, παρασυρθεὶς ὑπὸ ἀπερισκέπτου ὀρμῆς καὶ θελήσας νὰ ἐγείρῃ τὴν κεφαλὴν, ἐκτύπησεν αὐτὴν ἐπωδύνως. Μεγαλειότατε! τί λέγει αὐτῆ;

Πλὴν, ἐν τῶ μεταξὺ τούτῳ, ὁ εὐτυχῆς ἐραστῆς ἐπωφελήθη τῆς δοθείσης αὐτῶ ἀδείας, ἐνῶ συγχρόνως ἠκούσθη ἠδυπαθὲς καὶ παρατεταμένον φέλημα.

— Μὰ τὸν διάβολον! ἀνέκραξεν ὁ ἐκτὸς τοῦ φορείου ἀπομείνας ἀνὴρ, ὁ ἀνθρωπος εἶναι μωρότατον ζῶον.

— Νὰ με κρεμάσουν, ἂν ἐννοῶ τίποτε, ἐψιθύρισεν ὁ Σχικῶ· πλὴν ἄς περιμεινωμέν' τὰ πάντα εὐδοῦνται διὰ τὸν γινώσκοντα νὰ περιμένῃ καὶ νὰ ὑπομένῃ.

— Ὡ πόσον εἶμαι εὐτυχῆς! ἐξηκολούθησεν ὁ ὀνομαζόμενος Μεγαλειότατος, χωρὶς ν' ἀνησυχῆ τὸ παράπαν διὰ τὴν ἀνυπομονησίαν τοῦ συντρόφου του, εἰς τὴν ὁποίαν, ἄλλως, πρὸ πολλοῦ ἐφαίνετο συνειθισμένος· ἡ σήμερον εἶναι εὐτυχῆς ἡμέρα· ἰδοὺ οἱ ἀγαθοὶ μου Παρισίνοί, ὅτινες μὲ μισοῦσιν ἐξ ὄλης ψυχῆς καὶ θὰ μ' ἐφόβουον, ἂν ἤξευρον ποῦ νὰ με συλλάβωσιν, ἐργάζονται, ὄλαις δυνάμεσιν, ὅπως μοὶ προλειάνωσι τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀγούσαν, ἐνῶ ἐγὼ κρατῶ εἰς τὰς ἀγκάλας μου τὴν ἀγαπωμένην γυναῖκα. Ποῦ εὐρισκόμεθα Δ' Ὄβινιέ; Θέλω, ἀφοῦ γενῶ βασιλεὺς, νὰ ἐγείρω, ἐπ' αὐτῆς ταύτης τῆς θέσεως, ἀγαλμα εἰς τὸ δαιμόνιον τῆς Βεάρνης.

— Τῆς Βεάρνης...

Ὁ Σχικῶ διέκοψε τὴν λέξιν, διότι εἶχε κτυπήσει αὐτὴν τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μέρους.

— Εἴμεθα εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Σιδηρουγείων, Μεγαλειότατε καὶ δὲν μου μυρίζει καλὴ, εἶπεν ὁ Δ' Ὄβινιέ, ὅστις πάντοτε δύσθυμος ὦν, ὠργίζετο κατὰ τῶν ἀψύχων ἀντικειμένων, ὅσakis ἀπέκαμνεν ὠργίζόμενος κατὰ τῶν ἀνθρώπων.

— Μοὶ φαίνεται, ἐξηκολούθησεν ὁ Βερρικός, διότι οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται θ' ἀνεγνώρισαν ἤδη τὸν βοσιλέα τῆς Ναβάρρας, μοὶ φαίνεται, ὅτι διαβλέπω σαφῶς ὀλόκληρον τὸν βίον μου, ὅτι βλέπω ἐμαυτὸν βασιλέα, ὅτι κάθημαι ἐπὶ τοῦ θρόνου ἰσχυρὸς καὶ ἀκλόνητος, ἀλλ' ἴσως ἦττον

ἀγαπώμενος ἢ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ὅτι δὲ τὸ βλέμμα μου βυθίζεται εἰς τὸ μέλλον μέχρις αὐτῆς τῆς ὥρας τοῦ θανάτου μου. Ὡ! ἔρωτέ; μοι, ἐπαναλάβετε μοι αὐτίς, ὅτι μὲ ἀγαπάτε, διότι, εἰς τὸ ἀκουσμα τῆς φωνῆς σας, ἡ καρδία μου συγκινεῖται.

Ὁ Βεαρνός, βυθισθεὶς ἐν τῶ καταλαμβάνοντι ἐνίοτε αὐτὸν αἰσθηματικῆς μελαγχολίας, ἐστέναζε καὶ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς ἐρωμένης του.

— Ὡ! εἶπεν ἡ νεαρά γυνή, φοβηθεῖσα, πάσχετε. Μεγαλειότατε;

— Ἀριστα! αὐτὸ μόνον ἔλειπεν, εἶπεν ὁ Δ' Ὄβινιέ, ὠραῖος στρατιώτης, ὠραῖος στρατηγός, ὠραῖος βασιλεὺς, λιποθυμῶν.

— Ὅχι, ζωὴ μου, ἴσυχάσατε, εἶπεν ὁ Ἑρρικός, ἐὰν ἐλιποθύμουν πλησίον σας, θὰ ἐλιποθύμουν ἐξ εὐτυχίας.

— Τῆ ἀληθείᾳ, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Δ' Ὄβινιέ, ἀγνοῶ διατί ὑπογράφεσθε Ἑρρικός τῆς Ναβάρρας, ἐνῶ ὀφείλετε νὰ υπογράφεσθε Ρουσαρ ἢ Κλήμης Μαρότος. Διατί δὲν ὀμνουεῖτε μετὰ τῆς δεσποίνης Μαργῶ, ἐνῶ ἀμφοτέρω ἀγαπᾶτε τόσον τὴν ποιήσιν;

— Ἄ! Δ' Ὄβινιέ! πρὸς χάριν, μὴ ὀμιλῆς περὶ τῆς γυναικὸς μου· ἤξευρες τὴν προομιάν· ἐν τὴν συναντήσωμεν;

— Μόλονότι εὐρίσκειται εἰς τὴν Ναβάρραν, αἱ; εἶπεν ὁ Δ' Ὄβινιέ.

— Μήπως καὶ ἐγὼ δὲν εὐρίσκομαι εἰς τὴν Ναβάρραν; μήπως δὲν θεωροῦμαι εὐρισκόμενος ἐκεῖ; Καλέ, Ἀγρίππα, μ' ἐφόβισες; ἀνάβα εἰς τὸ φορεῖον καὶ ἄς ἀπέλωμεν.

Δ.μ.λ.

Ἐπεται συνέχεια.

ΟΙ ΔΥΟ ΠΟΙΗΤΑΙ

[Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ].

Α'

— Κύριε Δεσθάρσε, κύριε Δεσθάρσε! καὶ ἄλλη ἐπιστολὴ ἐκ Μκϋέννης, Θεέ μου! τέσσαρες εἰς τὸ διάστημα ὀκτῶ ἡμερῶν... Τοῦλάχιστον εἶνε πληρωμένα τὰ ταχυδρομικά.

— Δὸς μοὶ τὴν, σὲ παρακαλῶ, κυρία Λωρακί, εἶπεν ὀργίλως ὁ ἐνοικιαστῆς τοῦ ὑπ' ἀριθ. 16 δωματίου, καὶ ἄφες, τὰ σχόλια.

Καὶ ἀπέπεψε τὴν φλύαρον θυρωρόν, κλείσας ὀρμητικῶς τὴν θύραν.

— Τῶνόντι εἶνε πολὺ περίεργον! εἶπεν ὁ Λουδοβίκος Δεσθάρσος, ἀποσφραγίσας τὴν ἐπιστολήν· Ἄς ἀναγνώσωμεν :

«Φίλε. Ὡ! ναί, φίλον ἐπιθυμῶ νὰ σας ὀνομάζω, καὶ νομίζω ὅτι δὲν ἠπατήθη, ἐνοουόμεθα. Πρὸ πολλοῦ ζητῶ καρδίαν, ἥτις νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἰδικὴν μου!...

— Λυποῦμαι μόνον ὅτι δὲν ἔχω καιρὸν εἶπεν ὁ Λουδοβίκος, ἐξάγων τὰ δίοπτρά του. Διάβολε! ἔχω νὰ διορθώσω τεσσαράκοντα θέματα καὶ δὲν πρέπει νὰ χάνω καιρὸν καὶ νὰ...

Καὶ, θέσας τὴν ἐπιστολήν εἰς τὸ συρτάριόν του, ἤρξατο διορθῶν τὰ θέματα τῶν ἀνοήτων μαθητῶν του.

— Οὐχ ἦττον ὁ νοῦς του, χωρὶς νὰ το θέλῃ, ἐπανήρχετο εἰς τὴν ἐπιστολήν.

— Περίεργον! ἔλεγεν ἀπορῶν, γυνή, ἢ ἡ ὁποία δὲν μὲ γνωρίζει, νὰ ἐνθουσιάζεται ἐκ τῶν ἀρθρῶν καὶ τῶν στίχων, τοὺς ὁ-

ποιούς γράφω εἰς τὸν *Ταχυδρόμον* τῆς *Μαυένης* . . . Ποία ἀρὰ γὰρ νὰ ἦνε ἡ κυρία αὕτη; Σοφία Βοῦλ . . . Ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦτο δὲν λέγει τίποτε. Βεβαίως θὰ κατοική εἰς τὰ περίξ τῆς Μαυένης . . . Ἀλλὰ γνωρίζω ὅλας σχεδὸν τὰς οικογενεῖας αὐτῆς, καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄνομα δὲν γνωρίζω . . . Ὁ χάρτης εἶνε ὠραῖος καὶ ἡ γραφή λεπτή. Θὰ ἦνε ὠραιότατη καὶ πλουσιωτάτη, ἡ κυρία αὕτη . . . Τίς οἶδεν; Ἄ! πράγματι ὤφειλον . . . Ἀλλά, Θεέ μου! δὲν ἔχω καιρὸν! Πρέπει νὰ διορθώσω ὅλον αὐτὸν τὸν σωρὸν τῶν ἀνοησιῶν. Ἄς ἀρχίσω νὰ διορθῶν. Τί ἀνοησίαι, πραγματικῶς! τόσαι ἀνάρμοστοι φράσεις. . . Καὶ ὅμως εἶνε ἔργον μου, καθήκον μου καὶ δὲν πρέπει νὰ ὀργίζωμαι. . . Ἄς ἐργασθῶ καὶ ἄς ἐτοιμασθῶ διὰ τὴν τάξιν μου.

Καὶ ἐκὼν ἄκων ἐστηρίχθη ἐπὶ τῆς τραπέζης, βυθισθεὶς εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν θεμάτων τῶν μαθητῶν του.

— Αἴφνης ὁ κώδων ἀντήχησεν.

— Ἐ! κύριε Δεσβάρσε, καὶ ἄλλη ἐπιστολή ἐκ Μαυένης. Τοῦτο εἶναι περιεργόν!

— Κυρία Λωράν, ὡς τὸ εἶπον καὶ πάλιν, ἄς λείψουν αἱ παρατηρήσεις σας . . . δὲν ἀγαπῶ τὰς φλυαρίας. Αἱ ὑποθέσεις μου δὲν σας ἐνδιαφέρουν.

Καὶ ἀπέπεμψεν αὐτὴν μᾶλλον ἀποτόμως ἢ τὴν πρώτην φοράν.

— Φλύαρος δὲν εἶμαι, ἐπιθύρῃσεν ἀναχωροῦσα ἡ θυρωρός. Καὶ ὅμως εἶνε πολὺ ἀστεῖον νὰ ἔχη τις τσαούτσας ἀνταποκρίσεις.

— Πράγματι εἶνε πολὺ ἀστεῖον. . . δύο ἐπιστολαὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν . . . καὶ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πρόσωπον, ἔλεγεν ὁ Δεσβάρσος περιπατῶν εἰς τὸ δωμάτιόν του. . . Ἀλλ' ἄς ἴδωμεν τί λέγει :

«Φίλε, ὅποια εὐτυχία. Ἐρχομαι εἰς Παρίσιους δι' ὑποθέσεις μου ὅλας ἀτομικὰς. Ἀλλὰ τί με μέλει; Ὁσὸν καὶ ἂν ἀπεχθάνωμαι τὰ ποταπὰ ταῦτα τοῦ συμφέροντος ζητήματα, οὐχ' ἦτιον ἢ μόνη ἀνταμοιβή, τὴν ὅποιαν προσδοκῶ ἐκ τοῦ ταξειδίου τούτου εἶνε ὅτι θὰ σας γνωρίσω. Ἀκριβῶς τὴν 3ην Αὐγούστου θὰ ἦμαι εἰς Παρίσιους. Μία μόνη φίλη καὶ ἡ θαλαμηπόλος μου θὰ με συνοδεύουσιν . . . Ὑποδείξατέ μοι τόπον συνεντεύξεως. Ἡθὰ σας ζητήσω μιαν ἄκριν, τὴν ὅποιαν δὲν πιστεύω νὰ μοι ἀρνηθῆτε. Θὰ σας ἀναγνώσω τὸ ποίημά μου τὸ ὅποιον θὰ φέρω μετ' ἐμοῦ.

Σοφία Βοῦλ.

— Πραχτοῦξον! ἀνέκραξεν ὁ Λουδοβίκος Δεσβάρσος, παρατηρῶν ἐκχαμβὸς τὴν ἐπιστολήν. Ἀλλ' ἰδοῦ! ὑπάρχει καὶ ὑστερόγραφον.

Φίλε μου, εἴμεθα ἀμφοτέρω ἀγαμοὶ διατὶ λοιπὸν νὰ μὴ συνενωθῶμεν; Ἐμπιστεύομαι εἰς τὴν μεγάλην καὶ εὐγενῆ καρδίαν σας. . . Ἄς μὴ διατάσωμεν λοιπὸν διόλου.

— Δὲν λέγῳ ὄχι, ἀνέκραξεν ὁ Λουδοβίκος Δεσβάρσος, ἀλλὰ πρέπει κατόπι νὰ σκεφθῶμεν . . . τώρα ἔχομεν τὸ μάθημα.

Καὶ ἀνεχώρησε διὰ τὸ σχολεῖον, παραλαβὼν μετ' ἑαυτοῦ τὰς ἐπιστολάς του. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ μαθήματος ἦτο ἐκτὸς ἐξυτοῦ. Οἱ μαθηταὶ του, αἵτινες συνήθως δὲν ἦσαν εὐπειθεῖς, δὲν παρέλειψαν οὐδεμίαν εὐκαιρίαν ὅπως ἐξκρίωσιν αὐτόν.

Τυχῶνων πρεσβύτερος υἱὸς πολυαριθμοῦ οικογενείας, ὁ Λουδοβίκος Δεσβάρσος, μόλις ἀπεπεράτωσε τὰς σπουδὰς του, ἡ-

γαγκάσθη οὐ μόνον ἑαυτὸν νὰ συντηρῆ, ἀλλὰ καὶ νὰ πέμπῃ μέγα μέρος τοῦ μισθοῦ του εἰς τοὺς γονεῖς του, ὅπως βοηθῆ αὐτοὺς εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν ἀδελφῶν του. Ἀναγορευθεὶς σχολάρχης, κατῳρθώσε νὰ διορισθῆ εἰς τὴν σχολὴν τοῦ *Μεγάλου Λουδοβίκου*, παρασκευαζόμενος συγχρόνως διὰ νέας ἐξετάσεις. Τριακονταετῆς περίπου ὢν, ἔφερε πάντοτε δίοπτρα, ἡ δὲ καθόλου φυσιογνωμία του ἐδήλου ἀνθρωπὸν προωρισμένον διὰ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ διδασκάλου. Εἶχε τὴν κόμην καὶ τὰ γένεια ἀραιὰ, τὴν ρίνα ἐλαφρῶς κεκυρτωμένην, τὸ στόμα ὑπερμέτρως μέγα, τὰ χεῖλη λεπτὰ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς βαθεῖς καὶ καμμύοντας. Ἐνδεδυμένος σχεδὸν πάντοτε μέλαν ἔνδυμα, τὸ ὅποιον εἶχε καταστῆ στυλιπνότατον ὡς ἐκ τῆς πολυχρονίου χρήσεως, καὶ περισκελίδα βραχυτάτην, ἦτο ξηρός, ζωηρός, ἀεικίνητος, οὐδέποτε ἡσυχάζων, οὔτε ὀρθιος, οὔτε καθήμενος. Ἐν ἐνὶ λόγῳ τὸ ἐξωτερικόν του ἐν γένει ἐκκλινε πρὸς τὸ γελοῖον, καὶ ἐν τούτοις, παρατηρῶν τις αὐτὸν προσεκτικῶς, ἀνεγίνωσκεν ἐπὶ τοῦ μετώπου του ὅτι εἶχεν ἰσχυρὸν ψυχὴν καὶ πνεῦμα ἀνεπτυγμένον, γνωρίζον νὰ διακρίνῃ τὸ καλὸν ἀπὸ τοῦ κακοῦ.

Οὐδέποτε ἐδαπάνησε τὸ χρῆμά του εἰς διασκεδάσεις. Ἠγάπα μόνον τὸ θέατρον, διότι ἐκεῖ μόνον ἐμελέτα τὰς διαφόρους φάσεις τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας. Ἐνησχολεῖτο κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεώς του εἰς φιλολογικὰ ἔργα καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐδημοσίευσεν μελέτην τινὰ ἢ ποιήματι εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς πετριδος τοῦ Μαυένης, ἢς τὴν κοινὴν γνώμην ὀλίγον ἐφοβεῖτο, καὶ ἐν ἡ κατώκει ἡ ἀγνωστος κυρία, ἣτις δι' ἄλλεπαλλήλων ἐπιστολῶν τῆς ἐξέφρασεν αὐτῷ τὸν θαυμασμόν τῆς διὰ τὰς ὠραίας ποιήσεις του καὶ τὰς ἐμβριθεῖς μελέτας του.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ ὁ Λουδοβίκος Δεσβάρσος δὲν ἦτο ἐκ τῶν κοινῶν ἀνθρώπων. Ἐγραφε θαυμασιῶς καὶ ἀπετύπου τὰς ἰδέας του ἐν μᾶλλον θαυμασιῶς, εἰ καὶ ἡ αὐστηρότης τῆς ζωῆς καὶ τῶν σπουδῶν του μετέδιδον ἐνίοτε εἰς τὰ φιλολογικὰ του ἔργα χροιάν τινα ψυχρότητος καὶ ἀπειροκαλίας.

Τὰ ὀλίγα ταῦτα ἀκούσι, νομίζομεν, ὅπως διαφωτίσωσι τὸν ἀναγνώστην μας περὶ τοῦ ἥρωός μας.

Ἦδη ἄς ἐπανεέλθωμεν εἰς τὴν ἱστορίαν μας.

Ὁ Λουδοβίκος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του τεταραχμένος. Πρώτην τότε φοράν κατωπτρίσθη καὶ ἔσεισε μελαγχολικῶς τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν εἶμαι ὠραῖος, εἶπεν, ἀλλὰ τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἀμελῶ τοῦ ἑαυτοῦ μου. Ἄλλως τε, κατὰγομαι ἐξ ἀρχαίας καὶ καλῆς οικογενείας, ἣτις διετῆρει σχέσεις μετὰ τῆς ἐλεγκτοτέρας κοινωνίας τῆς Μαυένης. Θὰ προσπαθῶ νὰ σχετισθῶ μετὰ τὸν κόσμον καὶ θὰ γείνω κοινωνικός. Ἄλλ' ἀρὰ γὰρ θὰ λάβω καιρὸν πρὸ τῆς ἀφιξεως τῆς γυναικὸς ταύτης; Αὕτη μὲ εἰδοποιεῖ ὅτι τὴν ὀγδόην Αὐγούστου θὰ θὰ ἦνε εἰς Παρίσιους. Σήμερον ἔχομεν 15 Ἰουλίου εἶνε ὁ καιρὸς τῶν βραβείων. Δια-

βολε! ὅλα ἔρχονται ἀναπόδα. Καὶ ἔπειτα, εἰς τὰς 17 Αὐγούστου, κατὰ τὰς διακοπὰς, σκέπτομαι νὰ μεταβῶ εἰς Μαυένην διὰ νὰ ἐπαινῶ τοὺς γονεῖς μου καὶ τοὺς ἀδελφούς μου. Ἴσως καὶ ἐκεῖνη σκέπτεται νὰ ἐπανεέλθωμεν μαζῆ, ἀφοῦ μοὶ γράφει ἐκ Μαυένης. Περιεργόν! πολὺ περιεργόν! Ἡ συνέντευξις αὕτη μὲ ταρασσει. Καὶ ὅμως πρέπει νὰ τῆ ἀπαντήσω. Ποῦ θὰ συναντηθῶμεν; Εἰς τὸ θέατρον; Εἶνε ἀδύνατον, διότι ὅλος ὁ κόσμος θὰ μες ἠννοεῖ ἄλλως τε θέλω νὰ τὴν ἴδω κατ' ἰδίαν . . . Ἴσα, ἴσα περὶ αὐτοῦ πρέπει νὰ σκεφθῶμεν. Εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου τὸ πρῶγμα μοὶ φαίνεται ἀπλούστερον. Θὰ ἔχωμεν σημεῖον ἀναγνωρίσεως.

Ἀλλὰ ποῖον; Ἄ! ἰδοῦ! θὰ κρατῆ εἰς τὴν δεξιάν τῆς χεῖρα τὸν *Ταχυδρόμον* τῆς *Μαυένης*, ἐνῶ ἐγὼ θὰ κρατῶ ἕτερον εἰς τὴν δεξιάν. Τοιοῦτοτρόπως θ' ἀναγνωρισθῶμεν. Ἀλλὰ ποῦ θὰ τὴν πλησιάσω; Νομίζω ὅτι εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου εἶνε εὐκολώτερον ἢ εἰς ἄλλο μέρος . . . Ἰδοῦ! ἐγὼ θὰ κρατῶ τὸν πλόν μου εἰς τὴν δεξιάν ἢ ὑπὸ τὸν βραχιονά μου, ἐνῶ διὰ τῆς ἀριστερας θὰ κρατῶ τὸν *Ταχυδρόμον* τῆς *Μαυένης*. Ὅταν τὴν ἴδω νὰ προχωρῆ πρὸς ἐμὲ μειδιῶσα — διότι βεβχίως θὰ μειδιᾷ — θὰ στενοχωρηθῶ βεβχίως. Ἀλλ' ὄχι! ἀπαιτεῖται θάρρος. Τί διαβόλον! δὲν εἶμαι πλέον παιδίον. Ἄν δι' αὐτοῦ τοῦ μέσου ἐπετύγχανον κἀνὲν καλὸν συνοικέσιον, δὲν εἶνε ἀσχημον. Διατὶ νὰ μὴ ἐπωφεληθῶ τῆς περιστάσεως, ὡς θὰ ὠφελεῖτο ὁ Δελέστρος ἂν ἦτο εἰς τὴν θέσιν μου; Αὐτὸς ἔχει θάρρος! ἀλλ' εἶνε μᾶλλον πεπειραμένος ἐμοῦ; εἶνε ἐκ καλλιτέρας οικογενείας; Ὅχι, μυριάκις ὄχι. Μόνον διότι ἐνδύεται κομψότερον ἐμοῦ καὶ ἀναμιγνύεται εἰς ὅλα, ἰδοῦ κατὰ τι ὑπερέχει ἐμοῦ . . . Θὰ τῆ εἶπω λοιπὸν: Δεσποινίς — ὄχι . . . κυρία εἶνε καλλιτέρον. Λουδοβίκος ὁ ΙΔ' ἔλεγε πάντοτε κυρία — Κυρία, δὲν τολμῶ νὰ πιστεύσω εἰς τὴν εὐτυχίαν . . .

Ἐνῶ δ' ἔλεγε ταῦτα, ὁ Λουδοβίκος ἠτένιζε πρὸς τὸ κάτοπτρον καὶ ἐμειδία μετ' ὄσης ἡδύνατο χάριτος. Εἶχε κτενίσει τὴν κόμην του, εἶχεν ἐκβάλει τὰ δίοπτρά του καὶ ὠμίλει κλίνων ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν. Ἐνόμιζεν ἑαυτὸν ὠραῖον.

— Κυρία, εὐαρεστήθητε νὰ δεχθῆτε τὸν βραχιονά μου . . . Ἀλλὰ πῶς θὰ τὴν ὑπάγω; Τί θὰ τὴν κάμω; Ἄν καθ' ὁδὸν μὲ συνήντα τις ἐκ τῶν συναδελφῶν μου, συνοδεύοντα ὠραῖαν καὶ κομψὴν γυναικῆ — διότι βεβχίως θὰ ἦνε ὠραία, φαίνεται ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τῆς — τί θὰ ἔλεγεν; Ἄλλ' ἔχει καὶ μίαν φίλην, μίαν ἀκόλουθον — τί θὰ τὴν κάμω καὶ αὐτήν; Τοῦτο δὲν εἶνε εὐκόλον . . . Ἀλλὰ μοὶ εἶνε ἀδιάφορον . . . ἄς ἐπαναλάβωμεν τὴν συνδιάλεξιν. Κυρία, θὰ ἦσθε πολὺ κεκμηκυῖα ἐκ τοῦ ταξειδίου . . .

Σφοδρὸς κρότος τῆς θύρας διέκοψεν αὐτόν.

Ἐπεται συνέχεια.

Ἐν Σόφῳ.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ Α. ΑΓΓΕΡΕΤΟΥ